

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 8-9

ஸ்ரீமுக சித்திரை-வைகாசி-ஆனி

MAY-JUNE 1993 Vol. 1 No. 8-9

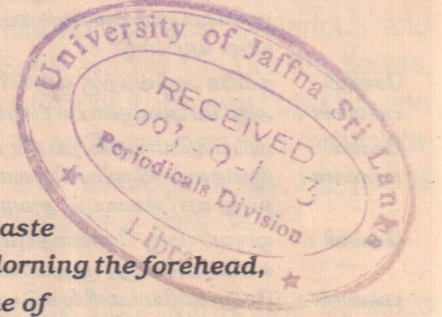
உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்
சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்
சடர்த்திங்கட் சூளாமணியும்
வண்ண உரிவை யுடையும்
வளரும் பவள நிறமும்
அண்ணல் அரண்முர னேறும்
அகலம் வளாய அரவும்
திண்ணன் செடிலப் புனலும்
உடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை
அஞ்ச வருவது மில்லை
திருச்சிற்றம்பலம்

— அப்பரடிகள்

Powdery white ash, sandal paste
Bright moon ruby pendant adorning the forehead,
Clothing of beautiful hide hue of
Living and growing coral, a bellicose bull,
The famous safeguard called Dharma,
A snake encircling the broad breast, and the
Deep good waters of the river kedilam the one
Who owns these, His protege we are
There is not a single thing we fear; nothing
Could happen to us hereafter to frighten us.

— Appar Adigal

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை

அருள்வெளிக்குள்ளேயே அனைத்தும் உள்ளன. அவ்வருள்வெளியைத் தெளிந்த தூவெளியெனவும், பேரின்பப் பெருக்கெனவும் கூறலாம். ஆனால் அவ்வருளொளிக்குள் புகுந்து செல்லும் ஆன்மசாதகர் அங்கே (வேதனை சோதனை ஆதிய) இருள் சூழ்ந்திருப்பதையும் காண்கிறார். இதன் பொருளறி யாது திகைத்து நிற்கும் சாதகர்க்கு எங்கள் சிவயோக சுவாமிகள் அருளும் வாக்கு அதனால் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை என்பது.

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை என்னும் மகாவாக்கியம் உலக வாழ்வில் உழல்வோருக்கு ஓர் ஊன்றுகோலாய் அமைவது. ஒரு நாள் சிவதொண்டன் நிலைய வாயிலில் ஒரு விசையூர்தியில் வந்துநின்ற சுவாமி நிலையத்து அன்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு தமது ஆச்சிரமஞ் சென்றார். அங்கே ஒருவர் அங்கு மிங்குமாக உலாவிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவரைக் கண்டதும் சுவாமி "இங்கு உன்னை யார் வரச்சொன்னது?" என்ற கர்ச்சனையோடு சீறிப் பாய்ந்து சென்று அடித்துப் பிடரியைப் பிடித்துத்தள்ளினார். தள்ளுண்டவரோ தள்ளாமளவு சென்று பின் ஓடிடும் நகராமல் அப்படியே நிற்கலானார். சுவாமி அவரை மேலும் மேலும் ஏசி அடித்துத் தள்ளினார். சுவாமியின் உடம்பெல்லாம் வியர்க்குமளவுக்கு நீண்ட நேரமாக இக்கூத்து நடந்தது. கடைசியாக அவரைப் படலைக்கப்பால் தள்ளிவிட்டு வந்த சுவாமி நிலையத்து அன்பரையும் சென்றுவருமாறு கூறினார். அவரும் சுவாமியின் சொற்கேட்டு ஆச்சிரமத்து வாயிலில் காத்துநின்ற விசைவண்டியிற் சென்று ஏறினார். அப்பொழுது சுவாமியால் கலைக்கப்பட்ட அந்த மனிதர் ஓடிவந்து தன்னையும் ஏற்றிச் செல்லுமாறு வேண்டினார். அவர் மிகுந்த அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் உடையவராகத் தோன்றினார்.

அவரை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும்பொழுது நிலையத்து அன்பர் நிகழ்ந்தது பற்றிக் கதை தொடுத்தார். அதிலிருந்து அறிந்து கொண்ட விடயம் மேல்வருவதாகும். அவர் சுவாமியிடம் வரும்போது சுவாமியிடம் ஏச்சு, அடி, உதை எல்லாம் வாங்கவேண்டும் என்ற நேர்த்தியுடனேயே வருவார். சுவாமியும் அவர் வேண்டிய வண்ணமே தீக்கை செய்து அனுப்புவார். சுவாமியின் ஏச்சு முதலானவை அவரைப் பிடித்த துன்பங்களை ஓட்டும் சாலமாக அமைந்தன. இஃது வருத்தம் வரப்பிரசாதம் என்பதை உணர்த்தும் ஓர் அழகிய ஆடலேயாகும். துன்பம் நன்மையடையும் ஒரு வாழ்வொழுங்கு என்பதையும் துன்பத்தையும் இன்பத்தைப் போலவே இன்முகத்தோடு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் இச்சம்பவம் உணர்த்துகிறது. சுவாமி துன்பமும் ஓர் உணவெனவும், கரும்பை இறுக நசிற்றூற் தான் சாறு வரும் எனவும், வில்லங் கத்துக்குள்ளே விளங்கும் நல்லருள் எனவும் கூறியிருக்கிறார். துன்பம் கண்டால் நூலாஹம் Foundation உறுதி எழுதிக்கொள்ள தங்கமே தங்கம். noolaham.org | aavanaham.org

தொலையும் வழி எனவும், குப்பைகள் கொளுத்தி எரிக்கப்படுகின்றனவன்றி அதனால் ஆன்மாவுக்கு ஒன்றுமில்லை எனவும் அருளியுள்ளார். இத்தகைய தெளிவு பெற்றோர்க்குத் துன்பம் பொல்லாப்பாக அமைவதில்லை. அவர்கள் இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பர். ஆதலால் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை எனுந் திருமந்திரம் மனத்துயரை மாற்றும் மருந்தாக அமைகின்றது. அன்றியும் துன்பத்தைத் தைரியத்துடன் எதிர்கொள்வதாலும் கொண்ட கொள்கையில் தவறுது ஒழுக்கநெறியில் செல்ல முடிகிறது. ஆதலால் இப்பெரும் பெயர் தரும் நெறி காட்டும் திருவாய்மொழியாகவும் உளது.

மாயாபுரியின் மயக்கத்தினின்று நீங்கியோருக்கு 'ஒரு பொல்லாப்புமில்லை' என்பது ஒப்பற்ற அநுபூதி ஞானமாகும். நாம் நித்தியர். அன்றும் இன்றும் என்றும் இருந்தபடியே இருக்கிறோம். நாம் தேசகாலம் யாவும் கடந்தவர். நாம் நிறைதருசித்து, சின்மயர், தூய அறிவினர். எம்மிடம் உவமை கடந்த இன்பம் உண்டு. மாறிலா மகிழ்ச்சியே எமது இயல்பு; வீடு நமக்கு எப்போதும் சொந்தம். இந்தச் சச்சிதானந்தமே எமது நிசொரூபம். இதில் பொல்லாப்புக்கிடமுண்டோ? இந்த உண்மைநிலையில் நிலைத்திருப்போர்க்கு மாய வாழ்க்கையிலும் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. அவர்கள் மாயாவிசித்திரங்களில் மயங்குவதில்லை. இங்கு வியப்பதற்கு ஒரு நூதனமுமில்லை என்று ஆறுதலாயி ருப்பர். அவர்கள் மாற்றமாம் வையகத்திலும் ஒரு மாறுதலுமில்லாது இருந்த படியே இருக்கும் உண்மைப் பொருளையே காண்பர். அவர்கள் கடவுளை என்றும் மறவாதவராகையால் உலகையும் கடவுளாகவே காண்பர். அவர்க ளுக்குப் பிறவிப்பெருங்கடல் என்பதொன்றில்லை. எங்கும் முத்திக் கரையையே காண்பர். இருவினை என்பது இரும்புத்தளையன்று. 'இருவினை என்ப தும் பேச்சே' எனச் சுவாமி பாடுவார். கருவிகரணங்கள் அவர்களின் கட்டளை கேட்கும் நல்ல பணியாளர்களாகும். காடும் மலையும் கால்விட்டோடும் மனக் குரங்கென்பதெல்லாம் அவர்களுக்கில்லை. சுவாமி 'நில்லென்று சொல்லி மனத்தை நிறுத்துவேன்' எனக் கூறுவார். ஆதலால் கானகத்தில் சிங்கம் உறுதியுடன் உலவிவருதல் போல் உலகமாகிய நந்தவனத்திலே ஞானியர் உல்லாச மாய்த் திரிவர். அவர்கள் சனகரைப்போன்ற சக்கரவர்த்திகளாகவோ சுகரைப் போன்ற பிறவிச் சந்நியாசிகளாகவோ பொருந்திய வண்ணம் வாழ்வார்கள். அவர்கள் ஆதாயமாக்குவதும் ஒன்றுமில்லை, இழந்துபோவதும் ஒன்றுமில்லை.

ஒரு பொல்லாப்புமில்லையடி தங்கமே தங்கம்

உறுதி எழுதிக்கொள்ள தங்கமே தங்கம்.

பகவான் ரமணரோடு சில நிமிஷங்கள்

கேள்வி: ஒருவர் அடையக்கூடிய உயர்ந்த ஆத்மீக நிலை என்ன?

பகவான்: தன்னை அறிவது.

கேள்வி: திருமணமானவர்களும் இந்நிலையை அடையலாமா?

பகவான்: ஆம், திருமணம் செய்தவரோ செய்யாதவரோ அடையலாம். ஏனெனில் அந்நிலை இப்பொழுது இங்கேயே உள்ளது. அன்றி முயற்சியாலே அடையவேண்டியது, புதிதாகப் பெறப்பட வேண்டியது என்றால் அது அப்படி அடைதற்குப் பிரயோசனமற்றது. ஆனால் நான் சொல்லும் நிலைமை தனித்துவமானது, இப்பவும் எப்பவும் இங்கே உள்ளது.

கேள்வி: எமது கடமைகளின் காரணத்தால் தியானத்தில் இருப்பதற்கும் வழிபாடு செய்வதற்கும் நேரம் கிடைப்பதில்லை. வேலைகளைச் செய்துகொண்டே, ஆசைகள் இல்லாமல், உள்ளத்தளவில் தனிமையாக இருக்க முடியுமா?

பகவான்: ஆம்; விருப்பு வெறுப்புடன் செய்யும் காரியங்கள் நமக்குத் தடையாகின்றன. ஆனால் காரியங்களில் உள்ளத்தளவில் ஈடுபடாமல் செய்யும்போது அவை ஒருவரைப் பாதிப்பதில்லை. ஆகவே பற்றில்லாமல் கடமைகளில் ஈடுபடுவதுதான் உண்மையான வழிபாடு.

கேள்வி: தன்னை அறிவதற்கு ஒருவர் வீட்டைத் துறக்கவேண்டுமா?

பகவான்: அதுவே அவருடைய பிரார்த்தமென்றால் இக்கேள்வியே ஏழாது.

கேள்வி: அப்படியென்றால் நீங்கள் ஏன் வீட்டைத் துறந்தீர்கள்?

பகவான்: இறைவன் விருப்பமில்லாமல் ஒன்றுமே நடக்காது. ஒவ்வொருவரது வாழ்க்கையும் அவரவர் பிரார்த்தப்படியே நடக்கிறது.

கேள்வி: ஒருவர் முழு நேரத்தையும் தன்னை அறிதலிலேயே செலவழிக்கலாமா அல்லது, முடியாவிட்டால் சும்மா இருக்கலாமா?

பகவான்: வேறு காரியங்களில் ஈடுபடாமல் சும்மா இருக்க முடியுமானால் மிக நல்லதே. அல்லாமல் தன்னை அறிவதில் முயற்சி செய்யாது சும்மா இருப்பது வீண். வேறு கடமைகளில் ஈடுபட்டேயாக வேண்டும் என்றால் அவற்றுடன் கூடவே தன்னை அறிய முயற்சிக்கலாம்.

கேள்வி: இப்பிறவியின் செய்கைகள் அடுத்த பிறவிகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தமா?

பகவான்: பிறப்பும் இல்லை; இறப்பும் இல்லை. நாம் ஏன் மற்றப்பிறவிகளைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்? இப்போது நாம் பிறந்திருக்கிறோமா? இல்லையே!

கேள்வி: குடும்பத்தில் இருக்கும் கிரகஸ்தன் மோட்சத்தை அடைவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? சன்னியாசியாக வேண்டுமா?

பகவான்: ஏன் அவன் தன்னைக் கிரகஸ்தன் என்று எண்ண வேண்டும்? ஒருவன் சன்னியாசியாகிப் போனாலும் சன்னியாசி என்ற எண்ணமே அவனைக் கலவரப்படுத்துகிறது. எல்லாவற்றையும் துறந்து போனாலும் அல்லது குடும்பத்தில் இருந்தாலும் அவரவர் மனம் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளும். ஆனவம் அல்லது அகங்காரமே எண்ணங்களின் உற்பத்திஸ்தானம். அந்த எண்ணமே உடலையும் உலகையும் உருவாக்கியது. அந்த எண்ணமே கிரகஸ்தன் என்றும் சன்னியாசி என்றும் எண்ண வைக்கிறது. நாம் துறவ

றத்தை நாடினாலும் துறவி என்ற எண்ணமே எமக்குத் தடையாக இருக்கும். ஆணவத்தால் ஏற்படக்கூடிய எண்ணங்களைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டும். காட்டில் இருந்தாலும் வீட்டில் இருந்தாலும் இத்தடையைத் தாண்டியே முன்னேற வேண்டும். ஆகவே காட்டில் இருப்பதற்கும் வீட்டில் இருப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

கேள்வி: உலக காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே சமாத்நிலையை அடைய முடியுமா?

பகவான்: நான் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறேன் என்ற எண்ணமே தடை. யார் காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள் என்று உன்னையே கேள். நீ யார் என்பதை மறவாதே. அப்போ காரியங்கள் உன்னைக் கட்டுப்படுத்தா. அவை தாமாகவே நடத்திச் செல்லப்படும். காரியங்களைச் செய்யவோ துறக்கவோ முயற்சிக்காதே. உனது முயற்சியே உன்னைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. நடக்கவேண்டியவை நடந்தே தீரும். வேலை இல்லாமலேயே உனது பிரார்த்தமென்றால் முயற்சியால் வேலை கிடைக்காது. நீ காரியங்களைச் செய்யவேண்டியது தான் உனது பிரார்த்தமென்றால் செய்துதான் ஆகவேண்டும்; தவிர்க்க முடியாது. ஆகவே அத்தொழிலை ஆண்டவனிடம் விட்டுவிடு. நீ காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமா இல்லையா என்று அவர் தீர்மானிப்பார்.

கேள்வி: அப்படியென்றால் காரியங்களைத் தாமாக நடக்க விட்டுவிட்டு இருக்கலாமா? நாங்கள் சிறிதும் அக்கறைப்படவேண்டியதில்லையா?

பகவான்: தானே எல்லாம். நீ உன்னிலிருந்து வேறுவனவனா? தானே உலகம். நீ முயற்சி செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் காரியங்கள் நடந்து கொண்டுபோகும். காரியங்கள் தாமாகவே நடக்கும். கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனுக்குக் கூறுகிறார் "நீ கௌரவர்களைக் கொல்ல முயற்சிக்கவேண்டியதில்லை. அவர்கள் இறைவனால் எப்போதோ கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். ஆகவே நீ தீர்மானிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் இயற்கையின்படி இறைவனது விருப்பத்தின்படி நடந்துகொள்வாயாக" என்பதாகும்.

கேள்வி: அப்படியென்றால் நான் வேலை செய்யாவிட்டால் வேலை கெட்டுப்போகுமே?

பகவான்: உன்னை நடத்திச் செல்வது காரியம் செய்தலேயாகும். ஏனென்றால் நீ உடம்பு என்று எண்ணுகின்றாய். நீயே காரியங்களைச் செய்வதாக எண்ணுகின்றாய். ஆனால் உடலோ உடலின் செயல்களோ உன்னைவிட வேறுவனவையல்ல. நீ ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்குச் செல்லும் போது நீ நடக்கும் காரியத்தில் ஈடுபட்டாயென்று சொல்ல முடியாது போலவே மற்றும் காரியங்களும் நடந்து கொண்டுபோகின்றன. ஒரு குழந்தைக்குத் தாய் அதன் நித்திரையிலேயே உணவு ஊட்டுகிறார். அதனைப் பிள்ளை உணரவில்லை. அதாவது பிள்ளை அறியாமலேயே காரியம் நடந்திருக்கிறது. அதேபோல் காரியங்கள் நம்மால் நடத்தப்படாமலே நடைபெறுகின்றன.

(அடுத்த இதழில் தொடரும்)

புலையன் தண்ணீர்

பாரத யுத்தம் முடிந்த பிறகு, துவாரகைக்குப் போகும் வழியில் கண்ணபிரான், உதங்கர் என்ற பிராமணரைக் கண்டான். கண்டதும் தேரை நிறுத்தி அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து பூஜித்தான். பிராமணர் கண்ணன் செய்த மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்டு கேட்கிறார்:

"மாதவா! நீ பாண்டவ கௌரவர்களிடையில் வெகுநாள் இருந்துவிட்டு வருகிறாய். அவர்களுக்குள் சகோதர வாஞ்சையைப் பலப்படுத்தினாயா? எல்லோரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டார்.

கண்ணன் என்ன சொல்லுவான்? "ஐயா! கௌரவர்களைச் சமாதானம் செய்யமுயன்றேன். அவர்கள் கேட்கவே மாட்டோம் என்றார்கள். யுத்தம் நடந்து எல்லோரும் மாண்டார்கள். புத்தியும் பலமும் விதியை மீற முடியாது" என்று சொல்லி, நடந்த வரலாற்றையெல்லாம் சொன்னான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும், உதங்கர் மிகக் கோபாவேசமடைந்தார். அவருடைய கண்கள் சிவந்தன. அவர் மாதவனைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

"வாகதேவனே! நீ கௌரவ குலத்தைக் காப்பாற்றாமல் போனாய்! வலுவிடாவது அவர்களை யுத்தத்திலிருந்து தடுத்துக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு. நீ கபடமாக இருந்து கொண்டு அவர்கள் அழிந்து போக விட்டு விட்டாயே! நான் உன்னைச் சபிக்கப் போகிறேன்."

இவ்விதம் உதங்கர்கோபாவேசமாய்க் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட வாகதேவன், புன்னகை புரிந்து, "சாந்தம்! சாந்தம்! நீர் தபஸ்வி! உம்முடைய தவத்தின் பயனைக் கோபத்தில் இழந்துவிட வேண்டாம். முதலில் நான் சொல்லுவதைக் கேளும். பிறகு வேண்டுமானால் சாபத்தைக் கொடும்" என்று சமாதானப்படுத்தினான்.

கண்ணன், தான் ஈசுவர அவதாரம் என்பதை உதங்கருக்கு காட்டினான். "நான் உலகத்தைக் காப்பதற்காகவும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் பல பிறவிகள் எடுக்கிறேன். நான் எந்த அவதாரத்தை எடுக்கிறேனோ, அந்த அவதார தர்மத்தை அனுசரிக்கிறேன். தேவ ஜாதியில் பிறக்கும்பொழுது தேவன் போல எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன். யக்ஷனாகவோ, ராக்ஷஸனாகவோ பிறந்தால் யக்ஷனைப் போல் அல்லது ராக்ஷஸனைப் போல் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வேன். மனிதனாகப் பிறந்தாலும் மிருகமாக அவதரித்தாலும் அவ்வாறே. அவிவேகிகளான கௌரவர்களைக் கெஞ்சினேன். அவர்கள் மதி மயக்கம் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பயமுறுத்திப் பார்த்தேன். அதற்கும் அவர்கள் இணங்கவில்லை. கோபங்கொண்டு என் விசுவரூபத்தையும் அவர்களுக்குக் காட்டினேன். அதுவும் வீணாயிற்று! அதர்மம் புரிந்து அவர்கள் யுத்தத்தில் மாண்டு மேலுலகம் சென்றார்கள். பிராமண சிரேஷ்டரே! நீர் என் மேல் அபவாதம் சொல்லக் கூடாது" என்று கண்ணன் விளக்கிய பிறகு உதங்கர் சமாதானமடைந்தார்.

கண்ணன் மகிழ்ச்சியடைந்து உதங்கரை நோக்கி, "உமக்கு வேண்டிய வரம் ஒன்று கேளும்" என்றான். உதங்கர் வாகதேவனைப் பார்த்து, "அச்சுதா! உன்னை நான் பார்த்ததே பெரியவரம். வேறொன்றும் வேண்டாம்" என்றார். கண்ணன் மறுபடியும் வற்புறுத்த, உதங்கர், "பிரபுவே, அவசியம் எனக்கு ஏதேனும் கொடுக்கவிரும்பினால் நான் உமக்கு உதங்கர் என்று நான் மனத்தில் இருந்துவோமாக.

எப்போதும் எந்த இடத்தில் தண்ணீர் வேண்டினாலும் கிடைக்குமாறு வரம் தருவாயாக" என்றார்.

பாலைவனத்தில் திரிபவரும் ஆசையற்றவருமான உதங்கர் இந்த வரத்தைக் கேட்டதும், "அப்படியே ஆகட்டும். நீர் தண்ணீர் வேண்டுமென்று எந்தச் சமயத்தில் எங்கே எண்ணினாலும் என்னை நினைத்துக் கொள்ளும்" என்று சொல்லி விட்டுக் கண்ணனதுவாரகைக்குச் சென்றான்.

பிறகு ஒரு சமயம், உதங்கர் தாகம் மிகுந்து தண்ணீரை விரும்பிக் காட்டில் இங்குமங்கும் அலைந்தும் கிடைக்காமையால், அச்சுதனை நினைத்தார். அப்போது ஒரு புலையன் தோன்றினான். அவன் உடம்புக்குப் போதிய ஆடையில்லை. உடுத்திருந்த கந்தல் துணியும் அழுக்குப் படிந்து அவலட்சணமாக இருந்தது. கூட ஒரு நாய்க் கூட்டம், கையில் வேட்டைக்கு வேண்டிய வில்லும் அம்பும்; தோளில் கட்டித் தொங்கிய ஒரு தோற்பையில் ஜலம் வைத்திருந்தான். புலையன் நகைத்துக் கொண்டு உதங்கரைப் பார்த்து, "வாரும், பிறகு குல சிரேஷ்டரே, தாகத்தால் வருந்துகிறீர் போலும்! உம்மைப் பார்க்க ரொம்பவும் பரிதாபமாயிருக்கிறது. ஜலம் பெற்றுக் கொள்ளும்" என்று சொன்னான்.

தன் தோற்பையிலிருந்த தண்ணீரை அப்புலையன் அவருக்கு ஊற்றிப் போனான். உதங்கர் மிக்க அருவருப்படைந்து, "வேண்டாம்" என்றார். மனத்தில் கண்ணனை நினைத்தார். "இதுவா உன் வரம்?" என்று கோபித்தார்.

புலையன் ஜலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி தோற்பையைக் காட்டி உதங்கரைப் பலமுறை வற்புறுத்தினான். அவர் கோபமாக மறுத்து விட்டார். புலையன் தன் நாய்களோடு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான்.

புலையன், மறைந்த அதிசயத்தைக் கண்ட உதங்கர் யோசிக்கலானார்; "நான் என்ன செய்தேன்? என் ஞானம் என்ன வாயிற்று! புலையன் கொடுத்ததை மறுத்தது பாவமல்லவா?" என்று வருந்தினார்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து, சங்கமும் சக்கரமும் ஏந்திய பகவான் தோன்றினான்.

"புருஷோத்தமா! நீ இவ்வாறு புலையனுடைய தோற்பையிலுள்ள அசுத்த ஜலத்தைப் பிராமணனாகிய எனக்குக் கொடுக்கச் செய்தது தருமமா?" என்று உதங்கர் நினைத்துக் கேட்டார்.

ஜனார்த்தனன் புன்னகை புரிந்தான். "உதங்கரே, உமக்காக இந்திரனிடம் போய், ஜலரூபத்தில் அமிருதத்தைக் கொடுக்கச் சொன்னேன். இந்திரன் முதலில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. 'மனிதன் ஒருவனைத் தேவனாகச் செய்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேறு ஏதேனும் வரம் தருவது நலம்' என்று என்னைப் பலமுறை தடுத்தான். நான், 'கூடாது, அமிருதமே கொண்டு போய் கொடு' என்று வற்புறுத்தினேன். இந்திரன், 'உதங்கருக்கு அவசியம் அமிருதம் தர வேண்டுமானால், அப்படியே செய்கிறேன், ஆனால் நான் சண்டாள வேஷம் தரித்துக் கொண்டு போவேன். அந்த வேஷத்தில் உதங்கர் என்னிடம் தண்ணீர் பெற்றுக் கொள்வாரானால் சரி. அவர் என்னை அவமதித்தால் நான் கொடுக்க மாட்டேன்' என்றான். உம்முடைய ஞானத்தை நம்பி நான் ஒப்புக் கொண்டேன். நீர் இவ்விதம் நடந்து கொண்டீர். சண்டாளனைக் கண்டு நீர் வெறுப்படைந்தது பெரிய குற்றமல்லவா? அமிருதத்தை மறுத்து விட்டீர்" என்று கண்ணன் சொல்ல, உதங்கர் வெட்கத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஏழைகளை இகழலாகாது என்பது இந்தப் பாரதக் கதையின் உபதேசம். இந்த உபதேசம் எல்லா மனங்களிலும் பரவியும் நாம் மனத்தில் இருந்துவோமாக.

புராணங்கள்

இந்து சமய இலக்கிய வரலாற்றிலே பல வகையிலும் முக்கியத்துவமுடையதாக விளங்குவது புராணங்கள் ஆகும். புராணம் என்னும் சொல் பழையது என்று பொருள்படும். பழமைபற்றிக் கூறுகின்ற புராணங்கள் வடநாட்டிலும் தென்நாட்டிலும் முறையே சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளிலே காணப்பட்டு சமயத்தொடர்பு கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. புராணங்களுக்கு ஐந்து முக்கிய இயல்புகள் கூறப்படுகின்றன. அவை முறையே

1. சர்க்கம் — உலகத் தோற்றம் பற்றிக்கூறுவது.
2. பிரதிசர்க்கம் — உலகம் அழிந்து மீளவும் படைக்கப்படுதலைக் குறிக்கும்.
3. வம்சம் — தெய்வங்கள் ரிஷிகள் பற்றிக் குறிக்கும்.
4. வம்சான சரிதம் — சூரிய, சந்திர வம்சங்களைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமையும்.
5. மன்வந்தரம் — ஒவ்வொரு ஊழிக்காலத்திலும் ஆதிகிருஷ்ணராக விளங்கிய ஒவ்வொரு மனிதருடைய வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

இவ்வாறு புராணங்களுடைய இயல்புகளை ஆராய்விட்டது அவை சமய நூல்களாகவும் அதே சமயம் வரலாற்று நூல்களாகவும் விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வடமொழியிலே புராணங்கள் எனக் கூறுவது மகாபுராணங்களாகிய பதினெண் புராணங்களையே குறிப்பதாக அமையும். அவையாவன

1. பிரம்ம புராணம்	10. பிரம்மகைவர்த்த புராணம்
2. பத்ம புராணம்	11. விங்க புராணம்
3. விஷ்ணு புராணம்	12. வராக புராணம்
4. சிவ புராணம்	13. காந்த புராணம்
5. பாகவத புராணம்	14. வாமன புராணம்
6. நாரத புராணம்	15. கூர்ம புராணம்
7. மார்க்கண்டேய புராணம்	16. மச்ச புராணம்
8. அக்கினி புராணம்	17. காருட புராணம்
9. பவுடிய புராணம்	18. பிரமாண்ட புராணம்

இத்தகைய மகாபுராணங்களைவிட உபபுராணங்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன. புராண மரபைத்தழுவி பாரத நாட்டிலே எண்ணற்ற பல புராணங்கள் எழுச்சி பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. இதிகாசங்களைப் போல புராணங்களுக்கும் வீரமே அடிப்படை அம்சமாகும். அவற்றிற்குரிய பண்புகளோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால் அவற்றில் எந்தப் புராணமாவது இத்தகைய பண்புகள் அனைத்தையும் கொண்டவையாக நாம் காணமுடியாது. இவற்றில் கூறப்படுகின்ற அம்சங்களில் சில புராணங்களில் ஆங்காங்கு குறிக்கப்படுவதையே நாம் காணலாம். எவ்வாறாயினும் வைதீக சமயப் பண்புகளையும், வாழும் இந்து மதத்தினுடைய பண்புகளையும் இணைக்கின்ற வகையிலே புராணங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. புராணங்களில் பல கொண்டு விளங்குகின்ற பெயர்களை ஆராய்ந்தால் அவை இந்துசமய நெறிக்குரிய முழுமுதற் தெய்வங்களைக் குறிக்கும் பெயர்களையே தமக்குரிய பெயர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன. விஷ்ணு, சிவன், கன் போன்ற பிரதான தெய்வங்கள் புராணம் கூறும் சமய மரபிலே முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன. புராணங்கள் விஷ்ணுவைப் பற்றியும், சிவனைப் பற்றியும் கூறுகின்ற செய்திகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். குறித்த தெய்வங்களுடைய தெய்வ வரலாறு பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும், குறித்த ஒரு தெய்வம் பற்றிய சிந்தனைகள் படிமுறையாக அமைத்து அறிவதற்கும் புராணங்கள் தரும் கருத்துக்கள் இன்றியமையாதவையாகும். குறிப்பாக விஷ்ணுவுடைய தசாவதாரங்கள் பற்றியும், சிவனுடைய பல்வேறு தோற்றப் பொலிவு பற்றியும் அவற்றின் தெய்வீகப் பின்னணி பற்றி அறிவதற்கும் புராணங்கள் பல விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன.

சிறப்பாக சிவனுடைய அட்ட வீரட்டங்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் புராணங்களிலே காணப்படுகின்றன. ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் நோக்குடன் இறைவன் திருவிளையாடலாக நிகழ்த்திய நிகழ்ச்சிகளை சாதாரண மக்கள் மனதிலே ஆழப் பதிக்க வல்ல முறையிலே கதை கூறுகின்ற உத்தியைக் கையாண்டு பக்தியைப் பரப்பும் நோக்குடன் அமைக்கப்பட்டன போல புராணங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ் வகையில் புராணங்களை சிசு சங்கிதை என்று கூறப்படுகின்ற ஒரு மரபு காணப்படுகிறது. சமய தத்துவங்களையும், கருத்துக்களையும் பாமர மக்களுக்கு எளிமையாக எடுத்துக் கூறுவதனால் புராணங்கள் இந்து சமய மரபிலே சிறப்படைந்துள்ளன. புராணங்களில் சுட்டப்படுகின்ற கருத்துக்களுக்கு முன்னோடியாக சூத்திர இலக்கியங்களும், தர்ம சாஸ்திரங்களும் விளங்கியுள்ளன. சிறப்பாக கௌதம தர்ம சூத்திரமும், ஆவத்தம் ப தர்ம சூத்திரமும் இப்போது வழங்குகின்ற புராணங்களைப் போன்ற கருத்துக்களை கொண்டவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற புராணங்கள் இந்து சமயத்தின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகக் கொள்ளப்படுவனவாகும். சிறப்பாக இந்து சமயத்திலே இடம் பெறுகின்ற திருவுருவ வழிபாடு, அவற்றிற்கு இன்றியமையாத தேவைப்படுகின்ற சிற்பக்கலை, மற்றும் இந்துக்களினுடைய வாழ்க்கையில் இடம்பெறுகின்ற சமய அனுட்டானங்கள் (விரதம், தவம், தீர்த்தம், யாத்திரை) போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் புராணங்கள் தரும் விளக்கங்கள் பெரிதும் வேண்டற்கரியன. தென்னாட்டைப் பொறுத்தவரை புராணங்களுடைய செல்வாக்கு குறிப்பிடத்தக்க வகையிலே காணப்படலாயிற்று. பல்லவர் காலத்திலே பக்தி நெறி மேலோங்கிய பொழுது அதனை வளம்படுத்துவதில் புராணக் கருத்துக்கள் பெரும்பங்கு கொண்டிருக்க வேண்டும். சிறப்பாக நாயன்மார்களுடைய திருமுறைகளிலே இதிகாச புராணக் கருத்துக்கள் பெருமள

விலே இடம் பெற்றன. அத்துடன் வடமொழிப் புராணமரபை அடியொற்றியதாக தென்நாட்டிலே எழுச்சி பெற்ற சமய மரபிற்கேற்ப கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்றவை சிறப்படைந்தன. பெரியபுராணம் சிறப்பாக சிவனுடைய பெருமையைக் கூறுவதோடு சிவனடியார்களின் பெருமையையும், சிவசின்ன மகிமைகளையும் எடுத்துக்கூறி தென்நாட்டுச் சைவ மரபு பற்றி அறியக் கருவூலமாக விளங்குகின்றது. அதேபோல கச்சியப்பருடைய கந்தபுராணம் முருகனுடைய பெருமைகளைக் கூறுவந்த போதும் சிறப்பாக சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலே கூறப்பட்ட தத்துவ விளக்கங்களை கொடுத்த வகையில் அப்புராணம் சிறப்படைந்தது. தென்நாட்டில் மாத்திரமன்றி அதனை அண்டிய ஈழம் போன்ற நாட்டிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக சைவ சமய வழிபாட்டு மரபிலே இறைவன் புகழைக்கேட்டு பக்தியுணர்வை வளர்ப்பதற்கு பெரிதும் உதவிபுரிகின்ற புராணபடன மரபு மேலோங்கியமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே புராணங்கள் தென்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டிலே மகாபுராணங்கள் கொண்ட பணியினைவிடச் சற்று வேறுபாடான வகையில் சமய முக்கியத்துவம் பெற்றுவிளங்கின.

இதற்கடுத்தபடியாக தென்நாட்டில் எழுச்சி பெற்ற திருக்கோயில் மரபுக்கு புராணங்கள் முக்கியமான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளன. திருக்கோயில்களிலே உருவாக்கம் பெறுகின்ற விக்ரகங்கள், கோபுரம், விமானம் ஆகியவைகளில் இடம்பெறுகின்ற சிற்பங்கள் ஆகியவைகள் புராணங்களில் காணமுடிகின்றது. புராண நிகழ்ச்சிகளை சிற்பங்கள்வாயிலாக வடித்தெடுத்து திருக்கோயில்களில் இடம்பெறச் செய்ததன் பயனால் மக்களிடையே பக்தி வளர்ந்து புராணங்கள் பெருவளர்ச்சி கண்டன. தென்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே சிறப்பாக சமய இலக்கியம், சிற்பம் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் புராணத் தொடர்பினை நீக்கிவிட்டால் அவையிரண்டிலும் ஏற்படுகின்ற பள்ளங்களை நிறைவு செய்ய முடியாததாகும் என்று கூறக்கூடிய வகையிலே புராணங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. திருக்கோயில்களிலே புராணங்கள் கொண்ட முக்கியத்துவம் காரணமாக தமிழ்நாட்டிலே எண்ணற்ற தல புராணங்கள் எழுச்சி பெற்றன. இதேமரபு ஈழத்திலும் பின்பற்றப்படலாயிற்று. தட்சிணகைய புராணம், ஈழத்து சிதம்பரபுராணம், திருக்கேதீஸ்வர புராணம், திருக்கோணாசல புராணம் போன்றவைகள் அவற்றுள் ஒரு சிலவாகும். அத்துடன் தென்நாட்டிலே சிவனுடைய திருவிளையாடல்கள் நிகழ்ந்த இடங்களாகக் குறிக்கப்படுபவை பெளராணிக முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன. குறிப்பாக திருக்கண்டியூர் - பிரம்மனுடைய தலையைக் கொய்தது, திருக்கோவலூர் - முப்புராணங்களை எரித்தது, வழுவூர் - கயாசரனை சம்ஹாரம் செய்தது, திருவிக்குடி - ஜலந்திரனை சம்ஹாரம் செய்தது, திருக்கடலூர் - இமயனைக் காலால் உதைத்தது, திருவண்ணாமலை - அடிமுடி தேடியது (சிவன் சோதி வடிவாக காட்சியளித்தது), திருமாற்பேறு - திருமால் பேறு பெற்ற இடம்.

இவ்வாறு புராணங்களில் கூறப்படுகின்ற பரிசுத்த இடங்கள் தெய்வத்தின் சிறந்த அனுக்கிரகம் பெற்ற இடங்களாக விளங்குகின்றன. இவ்விடங்களில் இறைவனுக்கு தலம் அமைத்து திருவுருவங்களை நிறுவி வழிபடும் மரபும் காணப்படுகின்றது.

புராணங்கள் தருகின்ற முக்கிய அம்சங்களை நாம் நோக்குகின்ற போது இவை தருகின்ற சமயக் கருத்துக்களில் இதிகாசங்களைப் போல தர்மத்தினுடைய சிறப்பு பற்றிப் பேசுவதிலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சிறப்பாக தெய்வங்களுடைய வீரதீரச் செயல்களையும், தேவ அசுரப் போர்களுடைய தத்துவங்களையும், அறவியற் கோட்பாடுகளையும், மக்களுடைய சமய வாழ்க்கைக்கு தேவையான அனுட்டான முறைகளையும் அவை எடுத்துக் கூறுகின்றன. ஒருசில புராணங்களை நாம் இங்கு உதாரணமாகப் பார்ப்பின் அக்கினி புராணம் வைணவ மரபு பற்றியும் கிருஷ்ண நாராயண வழிபாடுகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. பாகவத புராணம் இந்தியாவிலே மிகவும் பிரபல்யமாகப் போற்றப்படும் ஓர் புராணமாக விளங்குகின்றது. மக்களின் சிந்தனையிலும் சமய வாழ்க்கையிலும் நேரடியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய புராணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். புராண வரிசையில் ஐந்தாவதாக விளங்குகின்ற இப்புராணத்தில் பகவான் விஷ்ணுவினுடைய சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்ற காரணத்தால் பாகவத புராணமென்ற பெயரைப் பெற்றது. மார்க்கண்டேய புராணம் மிகச் சிறப்பாக அக்காலத்திலே காணப்பட்ட பக்திமரபைப் பற்றி மற்றும் தெய்வத்தினுடைய வழிபாட்டு மரபு பற்றியும் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறது. விங்கபுராணம் சைவ வழிபாடு பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு மிக முக்கியத்துவமுடையதாகும். வாழ்க்கையின் இலட்சியம், தர்மம், அர்த்தம், இன்பம், வீடுபேறு ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு இப்புராணம் பெரிதும் துணைபுரிகின்றது. சிவனுடைய பல்வேறு தோற்றப் பொலிவுகள் பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு புராணங்கள் வாழ்க்கைக்குரிய நெறிகள், வழிபாட்டு மரபுகள், தெய்வங்களுடைய பெருமை பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகின்றபடியினால் இந்து சமய வரலாற்றிலே இவை பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றன. இப்புராணமரபை அடியொற்றி எழுந்த தலபுராணங்கள், மற்றும் அந்தந்த தெய்வங்களுடைய பெருமைகள் கூறும் புராணங்கள், கோயில்களில் மக்கள் மத்தியில் சமய உணர்வை வளர்ப்பதற்காக புராணபடனங்களாக படிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையிலே ஈழத்துச் சைவ வரலாற்றிலே நாவலரால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட இப்புராணபடன மரபு தொடர்ந்து அவருடைய ஞான பரம்பரை வழியிலே தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். எனவே பண்டைய பண்பாடுபற்றி அறிவதற்கு புராணங்கள் தரும் செய்தி மிகவும் முக்கியத்துவமுடையன. சமயத்துறையிலே தெளிவான அறிவைப் பெறுவதற்கு புராணங்களின் பங்களிப்பு பெரிதும் போற்றத்தக்கதாவதாகும்.

பண்பாடு

செல்வி கை. கலைவாணி, மட்டக்களப்பு

பண்பாடு என்பது இந்து சமயத்தைப் பொறுத்தவரையிலே பல்வேறு முக்கிய அம்சங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. பண்பாடு என்ற சொல்லை நாம் ஆராய்ந்தால் "பிறர் இயல்பை அறிந்து நடக்கும் நற்குணம்" எனப்பொருள் கூறலாம். இச்சொல்லுக்கு அழகு, முறை போன்ற பல பொருள்களும் உண்டு. ஆங்கிலத்திலே பண்பாடு Culture என்ற சொல்லுக்கு நேரிதான பொருளைத் தருகின்றது. பண்பாட்டின் எல்லை நாம் வரையறுக்க முடியாதெனினும் அது பற்றிய சில அடிப்படை விஷயங்களை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். பண்பாடு உடலைப்பற்றியதா? அல்லது உள்ளத்தைப்பற்றியதா? உயிரைப்பற்றியதா? புறத்தோற்றமா? அகத்தோற்றமா? என்பது போன்ற வினாக்களுக்கு விடைகாணும் பொழுது பண்பாடு பற்றி நாம் ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. நிலத்தை நாம் நல்ல வகையிலே பயன்பெறத் தக்கவகையில் பண்படுத்துவது போல மனதை மற்றவர்களுக்கு உதவும் வகையில், மற்றவர்களை வாழ்விக்கும் நெறியில், நலம்பேணும் வகையில் சிந்தனையைப் பயன்படுத்தி நம்மை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வதே பண்பாடாகும். சமூக வாழ்க்கையிலே பண்பாடு முக்கியத்துவம் பெற்ற சக்தியாக மிளிர்கின்றது. சமூகத்தின் உறுப்பினன் என்ற வகையில் மனிதன் கைப்பற்றிய அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கம், பழக்கவழக்கங்களாகிய பல முறைமைகளை உள்ளடக்கியதே பண்பாடாகும். பண்பாடு மனிதனுடைய தன்மையை இயல்பாக வெளிப்படுத்துவதாகும். எனினும் பண்பாட்டின் வகைகளும் தொழிற்பாடுகளும் மூன்று முக்கிய அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகின்றன.

1. சூழ்நிலை 2. சமூகம் 3. உள்ளம்.

பண்பாடு அகத்தில் நிகழ்வதாகும். இது இன்னதென்று காட்ட முடியாததாகி உள்ளதால் செய்வழி காட்டுகின்ற ஒப்பற்ற ஒன்றாகும். தனிமனிதன் சமூகத்திற்குத் தருவதும் சமூகம் தனிமனிதனுக்கு உணர்த்துவதும் பண்பாடாகும். இந்து சமயத்தைப் பொறுத்த வரையிலே மனிதனை மனிதனாக வாழவைப்பதற்கும், நிறை மனிதனாக வாழவைப்பதற்கும் பண்பாடே அடிப்படையாக அமைகின்றது. தனிமனிதன், குடும்பம், சமூகம், நாடு, உலகம் என பண்பாடு விரிவடைந்து செல்வதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். பண்பாட்டினால் சமூகம் எப்படி நலம் பெறமுடியும் என்று அன்றுதொட்டு இன்றுவரை எண்ணற்ற அறிஞர்கள் சிந்திக்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு தனிமனிதனைப் பொறுத்த வரையிலும் பண்பாட்டு நெறியிலே வாழமுயலும் போது சமூகத்திலும், நாட்டிலும், உலகிலும் பண்பாடு வளர்ச்சி அடையும் என்பது இந்துப் பண்பாடு வாழ்க்கை முறையினால் நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. பண்பாட்டின் இத்தகைய பொது இயல்புகள் இந்துப் பண்பாட்டைப் பொறுத்த வரையிலே பொருந்துவதாக அமைந்தாலும் இந்துப் பண்பாட்டிற்கென்றே சில சிறப்பியல்புகள் காணப்படுகின்றன குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பண்பாட்டின் அம்சங்களை மிகவும் நுட்பமான நிலையிலே இந்துப் பண்பாடு எடுத்துக் காட்ட முற்பட்டுள்ளதை நாம் அதன் வரலாற்றை அறிவதன் மூலம் தெளிவடையும். இந்துப் பண்பாடு பல்துறை நெறிகளைத் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. சிறப்பாக சமயம், தத்துவம், கலை ஆகிய அம்சங்கள் முக்கியத்துவமடைந்தாலும் சமய இலக்கியங்கள் மற்றும் சமூக நடைமுறைகளுக்கூரிய ஒழுக்கங்கள் வாழ்க்கை முறை ஆகிய இன்னோரன்ன அம்சங்களாலும் இந்துப் பண்பாடு சிறப்படைகின்றது. எனவே தொன்மையான காலத்திலிருந்து சமயத்தின் வழியாகவும், கலைவழியாகவும், மொழிவழியாகவும் ஆகிய நலனுக்கும் சமூக நலனுக்கும் ஏற்ற நற்சிந்தனைகளையும் கருத்துக்களையும் வழங்கி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மனிதனுடைய சூழல் தட்ப வெப்பநிலை, வாழும் நாடு ஆகியவற்றிற்கேற்ப வாழ்க்கை முறை மாறலாம். ஆனால் உள்ளத்திலுள்ள பண்பாட்டுணர்வு என்றும் மாறாது. திருந்திய மனிதனுடைய பண்பும் என்றும் ஒரே தன்மையாக இருக்குமென்பதும் கவனிக்கத்தக்கதாகும். சுருங்கக் கூறின் பண்பாடு நாகரிக வளர்ச்சியின் உறைவிடம் எனக் கூறலாம். நாகரிகம் பண்பாட்டை கொண்டு செல்லுகின்ற சாதனமாக அமைகின்றது. சமூகத்தினுடைய திசையை மாற்றும் சக்சரமாக அமைவதே பண்பாடாகும் எனக் கொள்ளலாம். பண்பாடு முழு ஆற்றாமையையும் வெளிப்படுத்துகின்ற ஆற்றல் வாய்ந்தது.

இவ்வகையைப் பார்க்கின்ற போது பண்பாடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக விளங்குகின்றது. இந்துப் பண்பாட்டிற்குரிய மரபு, வரலாறு, சமயத்துவ சிந்தனைகள் ஆகியவை தோற்றம் பெற்ற காலத்திலிருந்து எத்தனையோ எதிர்ப்புக்களின் மத்தியிலே நிலைகொண்டு வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்துப் பண்பாட்டிற்குரிய இத்தகைய மரபினை அறிவதற்குப் பல்வேறு வரலாற்று மூலங்கள் துணை செய்கின்றன. சிறப்பாக தொல்லியற் சான்றுகள், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள் மற்றும் சமயப் பெரியாருடைய சிந்தனையை உள்ளடக்கிய நூல்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன. இத்தகைய மூலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்துப் பண்பாட்டின் மூன்று முக்கிய அம்சங்களை நாம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. சமயம், தத்துவம், கலைமரபு ஆகியவையே மூன்று முக்கிய அம்சங்களாகும். இந்துப் பண்பாட்டிலே சமயம் உயரிய இடத்தினைப் பெறுகின்ற காரணத்தினால் அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஏனைய அம்சங்கள் வெளியாயின. பண்பாட்டின் அம்சங்களாகிய கலைமரபை எடுத்துக்கொண்டால் ஏறத்தாழ எல்லாத்திற்குமே சமயச் சார்புடையதாக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்துசமய வரலாற்றினை நாம் அறிந்துகொள்வதற்குச் சமயம் என்ற கருத்தினை நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். சமயம் என்ற பதத்திற்குரிய வரைவிலக்கணத்தை நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் அடக்கமுடியாது. எனினும் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு பொது விளக்கத்தை நாம் அமைத்துக் கொள்ளலாம். இச் சொல்லினுடைய பொருளை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறின் மனிதன் தனக்கும் தனக்கப்பாற்பட்டுள்ள சக்திக்கும் இடையே ஏற்படுத்திக் கொள்ள விளைகின்ற தொடர்பாகும் எனக் கூறலாம். மனிதன் சமய சிந்தனையுடன் ஆற்றும் எந்தச் செயலும் இத் தொடர்பின் பார்ப்பும். சமயத்தினுடைய ஆரம்ப நிலையைப் பற்றிக் கூறுகின்ற அறிஞர்கள் அது மனிதன் தோன்றிய காலத்தொட்டே இருந்து வருவதாகக் கூறுகின்றனர். மனிதன் என்பதைப் பொறுத்தமட்டிலே சமயநிலையில் நிற்பதற்குச் சிற்சில வேளைகளிலே தயங்கினாலும் அதனின்று முற்றிலும் விடுபடுவதென்பது அவனைப் பொறுத்த வரை இயலாத காரியமாகும். ஏனெனில் சமயம் மனிதனுடைய வாழ்க்கையாக அமைவதோடு ஆன்மாவுக்குரிய மொழியாகவும் வாழ்க்கைக்குரிய தீமமாகவும் விளங்குகின்றமையே காரணமாகும். தைத்திரிய உபநிடத்திலே வருகின்ற ஒரு தொடர் சிந்தனைக்குரியதாகும். சமயத்தின் வழியாக மனிதன் அடைய விளையும் உட்பொருளானது சக்தியத்தின் உயிர் நாடி எனக் கூறப்படுகின்றது. எனவே சமயம் என்ற தொடரில் இந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆன்மீகத்துறையில் அவனை நிறைமனிதனாக ஆக்குவதற்குப் பெரும் சாதனமாக விளங்கியுள்ளது. மனிதனுக்குள்ள இந்த உண்மையான பொருள் பற்றிய அறிவை உறுதிப்படுத்துவதும் அவனை ஆன்மீக வாழ்க்கையிலே முழுமை பெறச் செய்வதும் சமயத்தினுடைய பணியாக அமைகின்றது. இந்துமதத்தின் ஒரு சிறப்பம்சம் யாதெனில் வரலாறு தோன்றிய காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வாழ்ந்த மனிதன் இயற்கைப் பொருட்களுக்கு இறைத் தன்மை கொடுத்து கட்டிலனுக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்திகளுக்கும் வழிபாடு செய்து வந்தமை ஆகும். மனிதவாழ்வின் எந்தக் கட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் இந்த சமய உணர்வு இழையோடி நிற்கின்ற சிறப்பினை நாம் உணர முடிகின்றது. சமயத்துறையிலே காணப்படுகின்ற பின்வரும் சிறப்பம்சம் யாதெனில் மனிதனால் அறியப்படுகின்ற விடயங்களைத் தவிர வேறு பொருள்களும் உள்ளன என்றும் புலன்களால் பெறப்படுகின்ற அறிவினை மட்டும் சான்றாகக் கொள்ளாமல் வேறுபல சாதனைகள் மூலம் மேலும் சமயம் பற்றி மரபுவழிச் சிந்தனையாளர்களும், சிந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமயம் பற்றி மரபுவழிச் சிந்தனையாளர்களும், தத்துவஞானிகளும், சமூகவியலாளர்களும், பல்வேறு கோணங்களில் நின்று விளக்கம்தர முயன்றுள்ளனர். இவ்வகையில் பார்க்கின்ற போது மனித மனத்தினுடைய பல்வேறுபட்ட தன்மையையும் அனுபவங்களையும் கொண்டும் இக்குறைக்கு விளக்கம் கூறுவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

மனத்தினுடைய நிகழ்ச்சிகளை நாம் மூன்று வகையில் அடக்கலாம்.

1. அறிவு 2. உணர்ச்சி 3. செயல்

உளவியலறிஞர்கள் இம் மூன்றினுள் ஒன்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமய உணர்விற்கு விளக்கம் தேட முற்பட்டுள்ளார்கள். சமயம் பற்றி எழுந்த கருத்துக்கள் நிறைவு பெற்றனவேயொழிய முழுமையான விளக்கங்களாக அமையவில்லை. ஏனெனில் சமயம் என்பது முற்றிலும் சாதனையோடு தொடர்புபட்டவையாகும். சமயசாதனை முறையாக ஒருவனுடைய உள்ளத்திலே சமய அனுபவம் சிந்திக்கப்படுகிறது. இத்தகைய சாதனையை வற்புறுத்துமுகமாக தீர்க்கதரிசிகளும் இறைவனடி யார்களும் அடிக்கடி வற்புறுத்துகின்ற கருத்து யாதெனில் சமயமே வாழ்வின் முழுமை என்பதாகும். தனிமனிதனுக்கும் பரம்பொருளுக்குமிடையே காணப்படுகின்ற தடுப்புச் சுவர்களை தாண்டி வெற்றிபெறுவதிலேயே இந்துசமய ஞானிகளும் அனுபூதிமாண்களும், பெரியார்களும் வெற்றி பெறுகின்றனரெனக் கூறலாம். இவர்களுடைய பேச்சின் பயனாக இறைவனோடு மனிதன் கொண்டுள்ள தொடர்பு தெளிவுபடுத்தப்படுவதோடு சமயத்தினுடைய நோக்கத்தையும் விளக்கியுள்ளார்கள். எனவே இந்து சமயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே சமய அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகிய சக்தி உண்மையானதொரு அனுபவமாக விளைவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இந்தப் பக்தியே சமயத்தினுடைய உண்மையான வெளிப்பாடாக விளங்கி வந்துள்ளது.

இந்து சமயத்திற்குரிய விளக்கங்களை நாம் பெறுவதற்குச் சமய இலக்கியங்கள் சிறந்த சான்றுகளாக அமைகின்றன. சமயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே வேதங்கள், ஆகமங்கள், உபநிடதங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், இதிகாசபுராணங்கள், திருமுறைகள் ஆகியவை மிகவும் முக்கியத்துவமுடையன. பௌதீக சாஸ்திர நூல்களிலே அதற்குரிய விடயங்களை எவ்வாறு தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு தெளிவாக சமயத் தொடர்புடைய விடயங்கள் இத்தகைய நூல்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல்கள் தருகின்ற கருத்துக்கள் பழமைவாய்ந்ததென்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை பழமை என்பது ஒதுக்கிவிடக்கூடியதொரு விடயமல்ல. அது சமயத்தினடிப்படை என்ற கருத்தை உணர்த்துவதோடு சமயத்தின் கருவாகவும் விளங்குகின்றன. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலத்திற்குக் காலம் எழுச்சிபெற்ற புதுமையான சமய சிந்தனைகள் சமயத்தின் உருவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே தொன்மையான சமய சிந்தனைகள் கருவென்றும் புதுமையான சிந்தனைகள் உருவென்றும் கொள்ளப்பட்டால் இந்து சமயம் இவ்விரண்டு அம்சங்களினாலும் சிறப்படைந்தது. சமய நூல்கள் வழிகாட்டியாக அமைகின்றதோடு சமயம், தத்துவம் ஆகிய அம்சங்கள் சிறப்பாக காணப்படுகின்றன. சமயக் கருத்துக்களை முறையாகப் பேணி வளர்ப்பதிலே தத்துவ ஆராய்ச்சி பெரிதும் உதவியுள்ளது. சமயத்திற்கும், தத்துவத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினை நன்கு அறிவதன் மூலம் இந்து மக்களுடைய சிந்தனை வளர்ச்சியை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. சமயத்துவ ஞானிகள் தத்துவஞானம் பயன்றும் போகாமலும் சமயக்கொள்கைகள் குருட்டுப் போக்காக அமையாமல் இருப்பதற்கும் இவ்விரண்டினையும் பயன்படுத்திப் பாதுகாத்து வந்துள்ளார்கள். இந்தவகையிலே இந்து தத்துவ ஞானம் தரிசனம் என்ற வகையிலே சிறப்படைந்தது. இந்து தத்துவ மரபிலே வேதங்களிலும், உபநிடதங்களிலும் காணப்பட்ட தத்துவ சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தத்துவ தரிசனங்கள் வளர்ச்சி பெற்றன. தரிசனம் என்றால் காட்சி எனப் பொருள்படும். எனவே சமயம், தத்துவமாகிய இரண்டுதுறைகளைப் பொறுத்தமட்டிலும் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் யாதெனில் மூலநூலில் தரப்பட்டுள்ள அடிப்படைக் கருத்துக்களை முறையாக விளங்கிக் கொள்ளவே முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டனவே தவிர புதிய முயற்சிகள் அல்ல.

சமயமானது மதமென்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. மதமென்பது ஆராய்ந்து எண்ணிப்பார்த்தல் எனப் பொருள் தருகின்றது. இவ்வாறு சமயம், தத்துவம் ஆகிய துறைகள் இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டிலே வெறுமனே அறிவைப் பெறுவதற்கு மட்டுமன்றி வாழ்க்கையினுடைய உயர்ந்த நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கான வழிவகைகளை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது. மனித வாழ்க்கை வளமாக அமைய வழிவகைகளைக் கூறுகிறது. இதன் சிறப்பம்சம் பரந்த மனப்பான்மை கொண்டதான உண்மைகளை எடுத்தியம்புவதாகும். இந்துமதம் வழிபாட்டுமுறைகளை அனுசரிப்பதிலும் சமயக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதிலும் அதிகளவு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கின்றது எனலாம். இந்து சமயத்தில் முடிவில்லாத வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் கண்டு வெளிநாட்டவர்கள் வியந்து நிற்கின்றார்கள். ஆனால் இந்துவைப் பொறுத்தமட்டிலே இந்தவேறுபாடுகள் யாவும் அடிப்படைநிலையிலே ஒற்றுமை உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மனிதமனம் வேறுபடுவதில்லை. அது காலம், சூழல் என்பவைகளைப் பொறுத்தும் வேறுபடுகின்றன. எனவே பண்பாடானது அகத்தில் நிகழ்வதென்றாக விளங்குகின்றது என்பது மேற்கூறிய விடயங்களில் இருந்து வெளியாகின்றது. மனிதனுடைய வாழ்க்கை முறையானது அவனது நாடு, சூழல், காலநிலை என்பவவைகளைப் பொறுத்து மாறலாம். ஆனால் அவன் உள்ளத்திலுள்ள பண்பாட்டு உணர்வு என்றமே மாறாது. உதாரணமாக எமது இந்துசமய மக்கள் வெளிநாடுகளில் சென்று குடியேறினாலும் அங்கு கோயிலமைத்து கிரியை முறைப்படி வழிபாடு ஆற்றுவதை நாம் அறிகிறோம்.

எனவே பண்பாடானது நாகரிக வளர்ச்சியின் உறைவிடம். நாகரிகம் பண்பாட்டைக் கொண்டு செல்கின்ற சாதனமாக சமூகத்தின் திசையை மாற்றும் சக்சரமாக அமைவதே பண்பாடு ஆகும் எனக் கொள்ளலாம்.

'ஓம்'

திருவள்ளுவரின் திருக்குறளும் திருமுலரின் திருமந்திரமும்

சி. இராமநாதன்

திருவள்ளுவர் தனது நூலில் இரண்டாம் செய்யுளாக கூறும் திருக்குறள் பின்வருமாறு

“கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற் தாள் தொழா ரெனின்”

நாம் எல்லாப் பிறப்புகளிலும் பார்க்க மேன்மையான மானிடப் பிறப்பு பெற்று இவ்வுலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்கு முன் கோடானு கோடி மக்கள் ஆதிகாலம் தொடக்கம் பிறந்து வரையறுக்கப்பட்ட சொற்ப காலம் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து இறந்துவிட்டதைக் கூறவேண்டியதில்லை. மனிதன் உலக வாழ்க்கையில் உடலை வளர்த்து ஐம்புலன்கள் அளிக்கும் நிலையில்லாத அற்ப சுகங்களை அனுபவிப்பதற்கு கற்கின்றான். அக்கல்வி மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைந்து இருபதாம் நூற்றாண்டில் அணுக்குண்டு தயாரிக்கும் வல்லமை பெற்று விட்டான். ஆகாய விமானங்கள் ஏறி உலகில் உள்ள எல்லாத் தேசங்களையும் சுற்றி பார்ப்பதற்கு வழிவகை செய்துவிட்டான். உலகில் 5000 கோடி மக்கள் 2800 வெவ்வேறு பாசைகள் பேசி தற்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தொலைக்காட்சி (Television) மனித சமுதாயத்தை பாசை, நிறம், மதம், பண்பு வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டது. இவையெல்லாம் மனிதனின் சொற்ப கால உலகவாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாகவும் ஆதாரமற்றவையாயும் இருப்பது புலப்படுகின்றது.

நாம் மானிடப் பிறப்பு பெற்றதால் அடையவேண்டிய குறிக்கோள் என்ன? நாம் மிருக வர்க்கத்தை (Animal Kingdom) சேர்ந்தவர்கள் மற்ற மிருகங்களுக்கும் எமக்கும் உடல் வித்தியாசத்தை விட வேறு ஏதும் வித்தியாசம் உண்டாவென்று நினைப்பதில்லை. பசுவுக்கு இறைச்சி கலந்து சாப்பாடு கொடுத்தால் அது உண்ணாது. நாய்க்கு நல்ல வாழைப்பழம், மாம்பழம் கொடுத்தால் சாப்பிட மறுக்கும். வீடுகளில் நின்று வளர்ந்த மிருகங்கள் எங்குசென்றாலும் திரும்பி தங்கள் உரிமைக் காரனின் வீடு வந்து சேரும். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஓர் அளவுக்கு புகுத்தறிவு உண்டு என்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் ஐம்பது தட்டுக்களுக்கு மேல் உள்ள பெரும் கட்டிடங்களும் அதற்குள் பல அறைகள் நூற்றுக்கணக்காக அமைத்து நடமாடுவதற்கு பல சாலைகளும் வைத்து நூதனமான முறையில் கட்டி அதற்குள் பல குடும்பங்கள் வாழ்கின்றார்கள். கறையான் ஏறும் புழும் காடுகளுக்குள் ஏழு அடி உயரத்துக்கு மேல் நல்ல பசையுள்ள மண்ணால் தாங்கள் குடியிருப்பதற்கு மிகவும் நூதனமான முறையில் புற்றுக்கள் கட்டி அதற்குள் எத்தனையோ அறைகளும் அழுத்தமாய் அமைத்து அதற்குள் புற்றும்படியென்று சொல்லப்படும் ஒரு விசித்திரமான பெரிய ரெனில் (tennis) பந்துபோல் வட்ட வடிவமான கூட்டைக் கட்டி அதற்குள் ஆயிரக்கணக்கான கறையான் ஏறும்புகள் காற்று மழை தாக்காத வகையில் சொகுசாக வாழ்கின்றன. ஒரு புற்றில் படிப்படியாக அமைத்திருக்கும் கணக்கற்ற அறைகள் மனிதர்கள் வாழக் கட்டும் ஐம்பது தட்டு வீடுகளுக்கு ஒப்பிடலாம்.

மனிதனுக்கும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்குமுள்ள ஒரே வித்தியாசமென்ன என்றால் மனிதன் தனக்குள் இயங்கும் உயிர் அழியும் உடம்புக்குள் இருந்தாலும் அது நிலையான வேறு பொருள் என்பதை உணரும் வல்லமை வாய்ந்தவன். அவன் புகுத்தறிவுள்ளவன். திருமுலர் பின்வரும் செய்யுளால் எம் உடலின் இரு கூறான தூல உடம்பையும் சூக்கும உடம்பையும் விளக்குகின்றார்.

“அத்தன் அமைத்த உடல் இருகூறினிற்
சுத்தமதாகும் சூக்குமம் சொல்லிடில்
சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம் கந்தம்
புத்தி மனம் அகங்காரம் புரியட்ட காயமே”

தூல உடம்புக்கு சூக்கும உடம்பாகிய உயிர் இல்லாவிட்டால் அது வெறுங் கோது. ஒரு விதமான சக்தியுமில்லை. அதை வெங்கடமென்று ஞானிகள் கூறியிருக்கிறார்கள். உள்ளுக்குள் சூக்குமப் பொருளாய் நிற்பவன் ஈசன். இதனால் வெங்கடேஸ்வரன் என்னும் பெயரை இறைவனுக்கு சூட்டினார்கள்.

வாலறிவனின் நந்தாள் தொழும் அறிவு அறியாவிடின் நாம் கற்ற கல்விகளால் ஒரு விதமான பயனும் அடையமுடியாது. திருமுலர் தான் அருளிச் செய்த முதல் முதலான சிவாகமத்தைப் பற்றிக் கூறி அதிலிருந்து எவ்வளவு தொகுப்புகள் எழுதப்பட்டாலும் அண்ணி நிற்கும் சூக்குமப் பொருளான ஈசன் கூறும் ஓமெனும் அறிவை அறியாவிட்டால் ஆகமத் தொகுப்புகளை கற்று பயனில்லை.

“அண்ணல் அருளால் அருளும் சிவ ஆகமம்
எண்ணிலிகோடி தொகுத்திடுமாயினும்
அண்ணல் அறைந்த அறிவு அறியாவிடில்
எண்ணிலி கோடியும் நீர் மேல் எழுத்தே”

ஓமென்று அறையும் பொருள் உடம்புள் சூக்குமமாய் இயங்கும் அகார உகார எழுத்துக்கள். பின்வரும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

“கூறும் பொருளிது அகார உகாரங்கள்
ஏறும் பொருளிது சிந்தையுள் நின்றிட
கூறும் அகாரம் குழல் வழி ஓடிட
மாறும் அமர்ந்திடும் அண்ணலுமாமே”

அகார எழுத்தே உகாரமாகிய சக்திவழி ஓடி மகார எழுத்தில் மாய்ந்து ஓமெனும் சிவநாமத்தை சதா கூறிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாமத்தை மனத்தில்

பதிய வைத்தால் அப்பொருள் அண்டா அண்டங்களை ஊடுருவி விண்ணுலகத்தில் தில்லையென்னும் இடத்தில் உறைந்து அண்ணலாய் மாறும் சக்தி வாய்ந்தது. இந்நிலையை ஆதியோடு சமமான சமாத நிலையென்றும் நிர்வாண நிலையென்றும் கூறுவர்.

கருவில் மிதித்த கமலப்பாதமே அகார எழுத்தாய் ஐந்தெழுத்தாகி ஆத்ம சக்கரத்தில் இயங்குகின்றது. அதை திருவடியென்றும் திருத்தாள் என்றும் பல பாடல்கள் கூறுகின்றது. ஆதியில் இத்திருத்தாள் விண்ணுலகத்தில் குளிர்ச்சி பொருந்திய தில்லை வெளியில் இருந்தது. விண்ணுலகத்தில் விளைந்த ஆத்மா விளையால் பாதிக்கப்பட்டு இழிமையான பிறப்பு இறப்புச் சாகரத்தில் அகப்பட்டு உலகில் உடம்பெடுத்தது. இந்த உடலுக்கு தலைக்காவலாக தன் நின்று தானே வைத்தாக பின்வரும் திருமந்திரம் அழகாக கூறுகின்றது.

“விண்நின்று இழிந்து வினைக்கு ஈடாய் மெய்கொண்டு
தண்நின்ற தானே தலைக்காவல் முன்வைத்து
உள்நின்று உருக்கி ஓர் ஒப்பிலா ஆனந்தக்
கண்நின்று காட்டி கழிம்பு அறுத்தானே”

இத் தண்நின்ற தானேயே கருவில் மிதித்த கமலப்பாதமென்றும், ஆத்ம சக்கரத்தில் இயங்கும் ஐந்தெழுத்தின் முதல் எழுத்தான அகார எழுத்தென்றும் பல திருமந்திரங்கள் கூறுகின்றன. இத்திருத்தாள் உடம்பினுள் நின்று உள்ளத்தை உருக்கி ஓர் ஒப்பிலாத மூன்றுக் கண்ணில் ஒளியாய் நின்று மும்மலக் கழிம்பையும் அறுத்தான்.

இப்படியான பெரும் அருளை அளிக்கும் இறைவனாகிய எல்லாம் அறிந்த வாலறிவனின் தானே ஐந்தெழுத்தின் அகார எழுத்தைத் தொழாவிட்டால் கற்றதனால் கண்ட பயனென்ன என்று திருவள்ளுவர் மிகவும் வன்மையாய் கூறுவதை மனிதர் விளக்கியினத்தாற் போலும் அவதானிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். பின்வரும் திருமந்திரங்கள் இப்பிறவியில் நாம் அடையவேண்டிய அறிந்து உணர வேண்டிய திருவடி நிலையத்தை விளக்கமாகக் கூறுகின்றது.

“ஆரே அறிவார் அடியின் பெருமையை
ஆரே அறிவார் அங்கு அவர் நின்றது
ஆரே அறிவார் அறுபத்தோடாக்கையை
ஆரே அறிவார் அடிக் காவலானதே”

இறைவன் தனது அடியாகிய அகார எழுத்தில் நிற்பதும் உடலுக்கு அவனின் அடியே காவலாய் நிற்பதும் யாரும் அறிவதில்லை. “பெறுதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும் பெறுதற்கரிய பிரான் அடி பேணார்” என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது.

நாம் இவ்வுலகில் உயிரோடு இருக்கும் பொழுதே எமக்குள் இயங்கும் ஐந்தெழுத்தின் முதலெழுத்தான அகார எழுத்தாய் நிற்கும் திருவடியை அறிந்து அது கூறும் ஓமெனும் திருநாமத்தை வாயால் உச்சரிக்க முடியாத அந்த சொல்லைக் கல்லுங்கள், அதைக் குறையாமல் ஒதி தொழுங்கள். இறைவனின் அத்திருத்தாள் ஆத்ம சோதியாய் சித்தகாசத்தில் பரிணமிக்கும்.

“நிற்கின்ற போதே நிலையுடையான் கழல்
கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்
சொற்குன்ற லின்றி தொழுமின் தொழுதால்
மற்றொன்றிலாத மணி விளக்காமே”

ஆத்மா அழிவில்லாத நிலையான வஸ்து. அது ஐந்தெழுத்தில் இயங்குகின்றது. அகார எழுத்தே அதன் பாதம், அதன் கழலாகிய தாள் அதைத் தொழுது வெளிப்படும் சோதி பரஞ்சோதியின் ஒரு துளி. இந்த ஒளிக்கு ஒப்பான வேறு ஒளி இல்லை.

“இக்காயம் நீக்கி இனி ஒரு காயத்திற்
புக்கு பிறவாமல் போம் வழி தேடுமின்
எக்காலத்தில் உடல் எமக்காவ தென்று
அக்காலத்து முன் அருள் பெறலாமே”

இப்பிறவி நிற்கும் பொழுதே அன்பும் அறிவும் அடக்கமுமாய் நிற்கும் இறைவனின் திருவடியை அறிந்து உணர்ந்து இன்பம் அனுபவிக்காவிட்டால் பிறவி எடுத்ததாலும் கற்றதனாலும் ஒரு பயனுமில்லை.

தானாகிய ஆத்மா வேறு அவனாகிய கடவுள் வேறு என்று மனிதர் அரற்றி வாழ் நானே வீணாக போக்குகின்றார்கள். பின்வரும் திருமந்திரம் சந்தேகம் அற கூறுகின்றது.

“இவன் இல்லம் அல்லது அவனுக்கு அங்கில்லை
அவனுக்கு வேறு இல்லம் உண்டா அறியில்
இவன் இல்லம் அவன் இல்லமென்றென்று அறிந்தும்
அவனைப் புறம்பென்று அரற்றுகின்றார்களே.”

ஆத்மா இயங்கும் நாத விந்துக்களால் ஆன ஐந்தெழுத்துச் சக்கரமே இறைவனின் இல்லம். திருவள்ளுவரின் திருக்குறளையும் திருமுலரின் திருமந்திரத்தையும் கருத்தறிந்து படித்தால் எமது அஞ்ஞானம் நீங்கி இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயனளிக்குமென்பது சக்தியும்.

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

MAY-JUNE 1993 ஸ்ரீமுக சித்திரை-வைகாசி-ஆனி

அன்பை வளர்ப்போம்

இந்துக்குரலின் சென்ற பதிப்புக்கும் இற்றைக்குமிடையில் நாட்டில் பல மாற்றங்கள் அசம்பாவிதங்கள் வன்செயல்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. யார் ஏற்றுக்கொண்டாலென்ன ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலென்ன நடந்து முடிந்தவையனைத்தும் இறைவன் திருவுளப்படியே நடந்துள்ளன. எப்பவோ முடிந்த காரியம். உலகியல் ரீதியில் இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமாயிருப்பது உலகமெங்கும் காணப்படும் வன்முறையே.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் நமது நாட்டில் வன்முறை என்ற சொல்லே வழக்கில் இல்லை எனலாம். ஆனால் இன்றே வன்முறையின் மத்தியிலேயே வாழ்க்கை நடைபெறவேண்டியதாய் ஏற்பட்டு விட்டது. ஏன் இந்த வன்முறை என்று ஆராய்ச்சி செய்யாது, வன்முறைக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன, எங்ஙனம் அத்தகைய சபாவத்தினின்றும் விடுபடலாம் என்பவற்றை நோக்குவோம்.

வன்முறையைப்பற்றி ஆராயும்போது வன்முறைக்கு எதிரிடையான சாத்விகத்தை ஆதரிப்பதாக அர்த்தம் கிடையாது. நியாயம், சமாதானம், வாக்குவாதம், விருப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடம் கொடுக்காமல், மனதைத் திடமாக வைத்து அணுகும் போது வன்முறையின் பரிணாமம் புரிந்த கொள்ள முடிகிறது. வெளிப்படையாக நாம் நாகரீகமாக, நல்லவர்களாக, கண்ணியமுள்ளவர்களாகத் தோன்றலாம். ஆனால் உள்மனதில் வெறுப்பு, பொருமை, துவேஷம், வன்முறை என்பவற்றைப் பெரும்பாலும் கொண்டுள்ளோம்.

மிருகத்தைத் தட்டிக் கொடுத்து நல்லதனமாக நடத்தும்வரை அது நம்மிடம் நட்புறவோடு இருக்கும். அதனைப் பகைத்துக்கொள்ளும் போது அதன் உண்மையான வன்முறை ரூபம் நமக்குப் புலப்படும். மனிதர்களாகிய நாமும் அத்தகைய மிருகசபாவத்தை அடிப்படையால் பெற்றிருக்கிறோம். நமது விருப்பம் வெறுப்புந்தான் வன்முறையின் அடிப்படை. வன்முறை என்பது இயற்கையின் ஒரு வெளிப்பாடு. ஆன்மீகமே இல்லாத பல ஆன்மீக நிறுவனங்கள் மனிதனை அடக்கி, சாத்வீகம் உள்ளவனாக்க முயன்று தோற்றுவிட்டன. மதங்கள், இன சமூக பேதங்கள் போர்களைத்தான் தோற்றுவித்துள்ளன. எந்த சமுதாயத்தில் நாம் ஓர் அங்கமாக இருக்கிறோமோ, எந்த சமுதாயத்தில் வாழ்கிறோமோ அதன் விருப்பு வெறுப்புகள், இன்பதுன்பங்கள், பயங்கள் பரபரப்புகள் ஆகியவற்றின் பிரதிபலிப்பான ஆழ்ந்த வன்முறை நம்மிடம் படிந்து கிடக்கிறது. நாம் அமைதியாக வாழ வேண்டுமானால் இத்தகைய வன்முறையை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்ட சமுதாயத்திடம் உள்ள சார்பால் எத்தகைய அழிவுகள், போர்கள், துன்பங்கள் உண்டாகின்றன என்பதை உணரவேண்டும். வன்முறையின் அடிப்படை பாதுகாப்பற்ற மனநிலைதான். வன்முறையின் ரூபங்களான அச்சம், ஆசை, போட்டோ போட்டி, முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் ஒப்பிடுமுறை சரிதானா என்று சிந்திக்கவேண்டும். அமைதியான, அன்புமயமான வாழ்க்கைமுறைதான் இதற்கெல்லாம் பதிலாகும்.

அன்பு வேகமானது மானுடவர்க்கத்தையும் மனிதனின் சகாக்களான பிராணிகளையும் ஒன்றுசேர்த்து நிலையில் நிற்கச்செய்யும் சக்தியாகும். அந்த சக்தியே எல்லா மனித தருமங்களுக்கும் சமூக வழக்கங்களுக்கும், ஒழுக்கம், பண்பாடு, இறைபக்தி அனைத்துக்கும் அடிப்படை. இந்தப் பெரிய சக்தியைப் பேணி வளர்ப்பது தனி மனிதனுடைய கடமை. அது எதையும் வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. இதையே வள்ளுவரும்: “அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப, அறியார் மறத்திற்கும் அஃதே துணை” என்றார். உற்றார் உறவினர், நண்பர் நாட்டவர், மனிதனுக்குத் துணையாய் நிற்கும் பிராணிவர்க்கம், உயிர் கொண்ட பறவை பூச்சி — அனைத்தின் மீதும் ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் அன்பு செலுத்தவேண்டும். உயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் செலுத்தவேண்டிய அன்புக்கு அருள் என்று சொல்லுவது மரபு. இரண்டும் ஒரே வேகத்தின் வேறுபாடுகள். இந்த நெறியே அருள்நெறியாகும். இதுதான் வள்ளுவர் வற்புறுத்தும் அறம். இந்து தருமத்திற்கும் பௌத்த தருமத்திற்கும் இது பொது. அன்பே சமயம், பண்பாடு இவற்றின் இரகசியம். அன்பு செய்வதே எல்லாச் சமயங்களும் விதிக்கின்ற தருமம். இவ்வதியற்புத மந்திர சக்தியான அன்பை வளர்க்போமானால் வன்முறைக்கு இடமேது?

எல்லாரும் வாழியடா

ஒருபொல் லாப்பு மில்லையடா — தம்பி
உண்மை முழுதும் அறிந்திடடா
வருவதைக் கண்டு மகிழாதே — தம்பி
வஞ்சகப் பேச்சைத் தழுவாதே.

கருமத் தைக்கை நெகிழாதே — தம்பி
கவலை கொண்டு கலங்காதே
தரும நெறியில் வழுவாதே — தம்பி
தன்னை யறிய எழுவாயே.

அகர முதல எழுத் தெல்லாந் — தம்பி
அதுபோல் ஆதி யுலகுக்கடா
பகரில் அவனோ ஒருவனடா — தம்பி
பலபல வாசச் சொல்வாரடா.

கற்றதனாற் பயன் இல்லையடா — தம்பி
கழல் அடியினை கண்டிடடா
வெற்றிப் பேச்செல்லாம் விட்டிடடா — தம்பி
விதியை மதியால் வென்றிடடா.

பொறி வழியினிற் செல்லாதே — தம்பி
போனதை யெண்ணிக் கொள்ளாதே
கிறியும் கீழ்மையும் செய்யாதே — தம்பி
கெட்டவர் மேல்நட்பு வையாதே.

புத்தியை ஒன்றிலும் நாட்டாதே — தம்பி
புகழும் இகழுஞ் சூட்டாதே
எத்தொழிலைநீ செய்தாலும் — தம்பி
ஈசனுக் கர்ப்பணம் பண்ணிடடா.

வித்தாரப் பேச்சையும் விட்டிடடா — தம்பி
விருப்பு வெறுப்பை யகற்றிடடா
செத்தாரைப் போலத்தி ரிந்திடடா — தம்பி
சீவன் சிவனென்ற றிந்திடடா.

நிகரொ ருவரும் இல்லையடா — தம்பி
நின்ற நிலையிற் பிரியாதே
ஆன்மா நாங்கள் அறிந்திடடா — தம்பி
ஆக்கை நாமன்று, தெரிந்திடடா.

வீண்பா வனையெல்லாம் விட்டிடடா — தம்பி
வேத நெறியிலே தொட்டிடடா
காண்பான் காட்சியு மில்லையடா — தம்பி
காணப் படும்பொரு ளில்லையடா.

வாழி குருநாதன் வாழியடா — தம்பி
வாய்மை யடியாரும் வாழியடா
கேளிரும் சுற்றமும் வாழியடா — தம்பி
கேட்டவ ரெல்லாரும் வாழியடா.

பூங்குயில்

பூங்குயில் கூவும் பூஞ்சோலையில் ஒரு நாள்
மாமயில் மீது மாயமாய் வந்தான் (பூங்குயில்)

பொன்முகம் அதனில் புன்னகை பொங்க
இன்னமுதென்ன இன்மொழி பகர்ந்தொரு
மின்னலைப் போலேமறைந்தான் (பூங்குயில்)

பனிமலரதனில் புதுமணம் கண்டேன்
வானில் கடலில் வண்ணங்கள் கண்டேன்
தேனிசை வீணையில் தீஞ்சுவை கண்டேன்
தனிமையில் இனிமை கண்டேன் (பூங்குயில்)

வீரவேல் முருகன் மீண்டும் வருவான்
வள்ளிமணாளன் என்னை மறவான்
பேரருளாளன் எனக்கருள்வான் எனும்
பெருமிதத்தால் மெய் மறந்தேன் (பூங்குயில்)

Get rid of the puny 'I'

— Swami Vivekananda

The consciousness that I am doing this and that, is never present when one works through Yoga. The Western people do not understand this. They say that if there be no consciousness of ego, if this ego is gone, how then can a man work? But when one works with concentration, losing all consciousness of oneself, the work that is done will be infinitely better, and this everyone may have experienced in his own life.

We perform many works subconsciously, such as the digestion of food, etc., many others consciously, and others again by becoming immersed in Samadhi as it were, when there is no consciousness of the smaller ego.

If the painter, losing the consciousness of his ego, becomes completely immersed in his painting, he will be able to produce masterpieces. . . . He who is one with the Lord through Yoga performs all his work by becoming immersed in concentration, and does not seek any personal benefit. Such a performance of work brings only good to the world, no evil can come out of it. . . . The Gita teaches that all works should be done thus.

. . . The adamant wall that shuts us in is egoism; we refer everything to ourselves, thinking I do this, that and the other. Get rid of this puny 'I'; kill this diabolism in us; "not I but Thou" — say it, feel it, live it. Until we give up the world manufactured by the ego, never can we enter the kingdom of heaven. . . .

. . . The power is with the silent ones, who only live and love and then withdraw their personality. They never say "me" and "mine": they are only blessed in being instruments.

. . . They are all principle, no personality.

The Lord has hidden Himself best, and His work is best; so he who hides himself best, accomplishes most. Conquer yourself and the whole universe is yours.

A THOUGHT

BEAUTY IS TRUTH; TRUTH BEAUTY

Beauty is Truth; Truth Beauty is a profound expression of a mystic experience; it is a poetic expression of a fundamental Truth — it is indeed the Truth of all truths. One may wonder where the sameness and identity of Beauty and Truth lie.

What is Beauty and what is Truth? When the senses perceive something agreeable and pleasing it becomes beautiful to us — beauty is perfection in form and spirit; and what ever exists as a fact whether it be ideological, emotional or physical, it becomes a truth to us. In the concept of Beauty, one excludes ugliness and all that is unpleasant to the senses. In the concept of Truth one excludes all that is false. In these two concepts we see all that is ugly and all that is false as evil while all things beautiful and true as good. Both Beauty and Truth thus spring from the quality of goodness leading us to the Hindu concept Satyam, Shivam, Sunderam — Truth, Goodness and Beauty — the supreme values in life.

When we conceive a thing of beauty, it becomes a joy for ever. Beauty in what ever form, has a profound influence on the human being. "The radiance of eternal beauty shines over this vast universe and in moments of contemplation we can see the eternal in things that pass away". The pink and rosy hues of a glorious dawn, the rich oranges and golds of dusk, the azure sky, the verdant earth, the ever changing seasons, the ebb and flow of the tides, the perennial flow of the streams, the lush flowers, are just a few of the beautiful forms of Nature in her infinite variety. These beautiful scenes and wonders of creations have the power to elevate the soul leading us to the fringe of Immensity. They hint to us the presence of God and manifest the sensitive harmony and power of a cosmic intelligence. "From the delicate petals of the tiniest flowers to the immense sprawling galaxies of the Universe, the beauties of Nature lure us like a Divine fragrance to discover the spirit that lies in the heart of all beauty" says Swami Yogananda. The perception of the Infinite is truly beautiful as Saint Manikkavasagar sings அமுதளித்துரும் ஆனந்தன் — an involuntary expression of the Lord Almighty as one of Bliss and Beauty. The Bhagavata Purana intuits the nature of Brahman as Bavana Sundera — the Cosmic Beauty.

Truth is something that is Eternal and modified by time, space and causation. These get absorbed in God — the Truth which remains always the same — unaffected and unchanged. In Tamil there is a beautiful aphorism — அன்பே சிவமயம் சத்தியமே பரமசிவம் Love is God; Truth is God. The experience of Truth alone can foster love, for Truth is all embracing. It is verily the lamp illuminating the heart and dispelling doubt and darkness. It animates all creation; it is Eternal and Universal — the Absolute Truth similar to Absolute Goodness and Absolute Beauty.

The inherent search for Beauty and Truth in everything should be habitually developed so that man while looking for beauty and truth will forget the ugly, false and evil — the dissonant chords in one's life. The search for Beauty and Truth will attune him to the call of the Spirit within — a call towards absolute Truth, Goodness and Beauty. And in this mood of spirituality one feels —

"A presence that disturbs us with the joy of elevated thoughts
Whose dwelling is the light of setting suns
And the round ocean and the living air
And the blue sky and in the mind of man
A motion, a spirit that impels all thinking things all objects of all thought
And rolls through all things"

as William Wordsworth felt in his mood of spirituality.

This presence is the Paramatman, the Omnipresent, Omnipotent, Omniscient One. This is the Eternal Truth, the Spirit of Beauty making Beauty Truth and Truth Beauty.

OM NAMASIVAYA.

AUSPICIOUS DAYS

July	ஆனி-ஆடி	
1st	ஆனி 17	பிரதோச விரதம்
3rd	ஆனி 19	குரு பெளர்ணிமா
14th	ஆனி 30	வண்ணை வைத்தியேசுரர் கொடி ஏற்றம்
15th	ஆனி 31	ஏகாதசி விரதம்
16th	ஆடி 1	தஷிணாயன புண்ணியகாலம்
17th	ஆடி 2	சனிப்பிரதோஷ விரதம்
19th	ஆடி 4	ஆடி அமாவாசை விரதம்
19th	ஆடி 4	கதிர்காம கொடி ஏற்றம்
20th	ஆடி 5	ஆடிச் செவ்வாய் (1)
22nd	ஆடி 7	வண்ணை வைத்தியேசுரர் தேர்த்திருவிழா
	ஆடி 8	ஆடிப்பூரம்
24th	ஆடி 9	நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கொடி ஏற்றம்
26th	ஆடி 11	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் குரு பூசை
27th	ஆடி 12	ஆடிச் செவ்வாய் (2)
30th	ஆடி 15	வரலக்ஷ்மி விரதம்

August	ஆடி-ஆவணி	
2nd	ஆடி 18	பூரணை விரதம்
2nd	ஆடி 18	கதிர்காம கந்தசுவாமி தீர்த்தம்
	ஆடிவேல்	
3rd	ஆடி 19	ஆடிச் செவ்வாய் (3)
4th	ஆடி 20	முன்னைநாத சுவாமி கொடி ஏற்றம்
10th	ஆடி 26	ஆடிச் செவ்வாய் (4)
15th	ஆடி 31	பிரதோஷ விரதம்
16th	ஆடி 32	நல்லூர்க் கந்தசுவாமி தேர்த்திருவிழா
17th	ஆவணி 1	செல்வச் சந்நிதி கொடி ஏற்றம்
19th	ஆவணி 3	துர்க்காதேவி கொடி ஏற்றம்
26th	ஆவணி 10	ஆவணி மூலம்
29th	ஆவணி 13	பிரதோஷ விரதம்
		துர்க்காதேவி தேர்த்திருவிழா
30th	ஆவணி 14	செல்வச் சந்நிதி தேர்த்திருவிழா
		முன்னைநாத சுவாமி தேர்த்திருவிழா
Sept		
8th	ஆவணி 23	கிருஷ்ண ஜெயந்தி
13th	ஆவணி 28	பிரதோஷ விரதம்

THE HALLOWED DAY OF VAISAKI PURNIMA

Nachchiyar

This year the hallowed full-moon day in the month of vaikasi under the Visakam star, falls on the 3rd of June. The Vaisaki moon-light floods the world with a glorious effulgence making the over arching sky infinite and vast. In our tropical skies, the moon, "slowly and silently walks the night in her silver shoon". The transparent clouds seem to salute her as she moves unhurriedly. This is indeed Nature's magnificence manifesting itself with an overwhelming grandeur. And with this mysteriously beautiful soft light of sanctity comes a hush, deep and strange reminding the Hindus of the significance of this sacred day.

Vaisaki Visakam, as this day is also called, is important to the Saivites, Vaishnavites and the Buddhists. To the Saivites, it is the day of the descent of Lord Murugan, the Shanmuga Avataram; to the Vaishnavites, it is Periyalvar's jayanti and to the Buddhists it is the day of the great miracles of nativity, then enlightenment and finally maha samadhi of Lord Buddha.

Saint Kachchiappah Sivachariyar beautifully portrays the descent of Lord Murugan as, "That Light which is called Supreme Brahman, which is formless, with form, beginningless, one and also the many, assumed a form with six grace showering faces, twelve hands and took the Divine Incarnation as Murugan for the redemption of the world.

“அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்குதித்தனன் உலகமுய்ய” — கந்தர் திருவவதாரம்-92

and then goes on to say, "That ever pure, Omnipresent and All full, Lord Siva who cannot be comprehended by speech or mind or even by the Vedas, assuming the form of six sweet babies, was gracefully seated on six lotus flowers in the Saravana-poigai." This bring us to the significant fact that the religion of the Hindus is based on the Truth of the one Supreme God who may be approached and worshipped through any of His innumerable manifestations. And Lord Murugan is one such manifestation of the Almighty Absolute, Lord Siva.

The Skanda Puranam tells us the story of the descent of Murugan referred to as Shanmuga Avataram. The Lord appeared in this special form to rid the world of adharma which was being perpetrated by three asura brothers, Surapadman, Singamuhan and Tarakan. These brothers had obtained great powers through intense penance and were harassing the devas. The devas appealed to Lord Siva for help. Tradition has it that Lord Siva added a sixth face to the existing five faces which Saint Kumaraguruparar sings as —

“ஐந்து முகத்தோ டதோ முகமுந்தந்து
திருமுகங்களாறாகி” — குமரகுருபரர்.

Saint Tirumular in his celebrated Tirumantiram refers to this Divine incident as

“ஆமே பிரான் முக மைந்தொடு மாருய
ராமே பிரானுக் கதோமுக மாறுள்” — திருமந்திரம்.

And from His forehead, the Lord emitted six sparks of fire which enveloped the world with lustre and unbearable heat. These sparks were carried by Vayu and Agni to the Ganges which pushed them into Lake Saravanai. Here they became six Divine children and were nursed by six Kartika maidens. These children were embraced by the Divine Mother, Parasakti and became One with six faces and twelve hands. Thus descended Lord Shanmugam, the incarnation of pure consciousness and Divine Knowledge, on this hallowed day of Vaikasi Visakam.

The Lord appeared for a special purpose to eradicate adharma caused by the asuras. The ensuing battle with the asuras is the story of the Skanda Shasti fast which falls in November.

Let us pause for a moment and gloss through the story associated with the fast and see the philosophy behind it. Lord Shanmugam with His general Veerabahu of the celestial army destroyed Tarakan first and then asked the other two asuras to free the devas they had captured. Since they did not agree, war broke out. In his arrogance Surapadman did not realise who the young warrior was and took different forms hoping to confuse Him. He took the form of a mango tree which was split in two by the Lord's weapon, the Vel; he next took the form of a peacock and cock to escape the onslaughts. At this stage the Lord cast His benevolent grace on the two birds blessing them with knowledge and they grew meek and humble. He rode the peacock making it His vehicle. This signifies the victory of knowledge over selfishness and ignorance. The cock, served as His banner signifying Sivagnanam, absolute knowledge. It is the cock that proclaims dawn and in this context this symbolises the dawning of knowledge which destroys ignorance. Lord

Shanmugam thus did not annihilate Surapadman but subdued him making part of him His vehicle and the other part His banner. In reality this punishment symbolises the expression of the Lord's Grace and Love for His erring children.

The great war is an allegorical description of a fundamental Truth where the Divine effects liberation in a Soul by removing all the stains of evil and ignorance and bestowing Grace. The asura brothers personify the evil aspects of ego, lust and ignorance and the thoughts that arise from these form the army of the evil forces. The devas represent goodness and knowledge backed by the Lord Himself within us. In our mundane life, the qualities of the asuras, namely anavam, kanmam and maya, tend to be greater than the spiritual forces. It is our duty to fight them through prayer and meditation, invoking the Lord within. Just as Veerabahu, the embodiment of viveka (discrimination) who was often knocked out by the asuras was revived again and again, similarly the good forces within us should be brought out repeatedly to the inner battlefield in order to fight and win over the evil forces, so that the potency of the ego is weakened and ignorance will disappear and the good forces emerge, liberating the individual.

The important aspect of the Shanmuga Avataram is seen as the continuing struggle between ignorance and knowledge and between the lower asuric forces and the higher Divine forces. These forces occur in both the Cosmic and in the individual scale. Both the evil and the good forces operate from within the human consciousness and it is for man to discriminate and see that good triumphs over evil.

Murugan is blue in colour and is depicted in various ways — Arumugam, as Kartikeya, as Shanmugam, as Subramanyam, as Guhanm, as Skandan etc. He is seen holding the Vel and sometimes with His two consorts — Valli and Devayani. Besides Him stands the peacock gripping a snake with its claws. This entire picture is in itself a narrative in which every aspect symbolises a deeper meaning. The blue indicates infinity. To the human perception all infinite expanses, for example the sky and ocean appear blue. Lord Murugan is the Infinite Reality existing in the cavern of our heart as Guhan. This Reality expresses Itself through the mind and the five sense organs which form the six faces of Shanmugam.

The peacock is symbolic of vanity and pride and some explain that the idea 'Tat Tvam Asi' I am That, should be acknowledged proudly by the individual and he should work towards achieving it. The serpent represents ego, the carnal personality of man which keeps wanting the mundane pleasures. The ego is created by avidya or ignorance and this must be kept in check and channelised to discover the Truth. The peacock holding the serpent within its claws conveys this Truth. And finally the Vel is symbol of the removal of the negative and evil tendencies which veil the true Divine Self. The Vel represents wisdom — Jnana Sakti; Valli His consort is the power of will and is the personification of Divine Love — Ichcha Sakti while Devayani His other consort is the power of action and is the personification of deathlessness — Kriya Sakti. The three Saktis are necessary to eradicate the demon-ego represented by Surapadman.

Saint Nakkirar in his immortal composition, a timeless piece of artistic creation, the Tirumurugaaruppada, weaves a golden tapestry of beauty round Murugan — Avir Oli. He says, 'Like the glorious ruddy Sun rising on the blue-green sea is Murugan riding the peacock'. The Sun removes the outer physical darkness while the Light of Lord Murugan, removes the inner darkness of ignorance. He adds fragrance and divinity to the attributes of beauty and youth of Murugan — மணங் கமிழ் தெய்வத் தினலவங்காட்டி. — Thou art ever young, fragrant and beautiful, sings the poet. Sweet fragrance distinctly signifies love and devotion.

Thus Lord Murugan, is the Supreme One of Vaisaki Visakham reminding human kind "Everything changes .... but I am the Changeless Eternal ... the Timeless Eternity". This young and ever beautiful One is the Lord of Kaliyuga and resides in various shrines dotted all over the homelands of the Tamils. These shrines are citadels in sylvan, mountain or sea-shore settings — the Aarupadai Veedugal of Arumugam.

On this hallowed day of Vaisaki Visakam ages and ages ago, the young and ever beautiful Lord came down for a specific purpose. But what is grand and important is that this Divine avataram is continuously going on within us; we should draw from this strength and knowledge by meditating on the Lord's sacred form sincerely for even just half a minute says Arunaigirinathar — “சரண கமலாலயத்தை அரை நிமிட நேரமட்டில் தவமுறை தியானம் வைக்க” in order that we are blessed with His choicest Grace. Year after year the Vaisaki full moon walks the sky reminding us Hindus of our ancient spiritual heritage. May we on this sacred occasion rededicate ourselves to foster love and compassion and be blessed with the choicest gift of grace.

SACRED SHRINES OF SRI LANKA**KATHIRGAMAM**

Dr. Vimala Krishnapillai

Kathirgamam is one of the rare places on earth, where grace descends in abundance. The mystery of this unseen power pervading this holy sanctuary cannot be unravelled by our fragmented intellect. What is required on our part is simple faith and devotion to receive the grace of the Lord of Kathirgamam. The ancient and enchanting Kathirgamam, the 'Deviange kele' — the god's jungle, is today heavily impregnated with the infliction of the modern age. Yet it is still very much alive with its divine radiance. The shakti and sanctity of Kathirgamam transcends both time and space. Kathirgama Skanda, the favourite deity of Sri Lanka, draws pilgrims in thousands.

At the Maha Devalaya in Kathirgamam, the annual Esala perahera commences on the Adi amavasai day — the new moon day of the month of Adi, which falls on the 19th of July this year and ends on the Adi purinima the full moon day of the same month which falls on Aug 3rd with the water cutting ceremony — tirtham at the Manicka ganga. Here we see the worship of Murukan and the lunar cycle closely woven together. As always the new moon marks the beginning of the rituals associated with Murukan and ends with the full moon connoting fulfilment and total maturity of the deity.

What evokes the awe and reverence of the pilgrims there? Where in lies the magnetic pull, which has drawn millions of devotees throughout the centuries? Varying explanations are given by the pilgrims for the happenings there. Some at the gross plane and some at the subtle plane. Rare indeed is a devotee who has not at least one marvellous experience to share. Ancestral memory and the present day happenings bear witness to the thousands of miracles that have been enacted by the divine play at Kathirgamam. Millions of boons have been received by His ever abounding grace. Vows have been fulfilled. The peace and tranquillity of this holy spot has helped pilgrims to overcome the tensions of the modern life and open up new dimensions in their life.

The devotees who recognize and realise the supreme animating power there, and feel his unseen hand and divine grace every second of their life are the sublime beings who enrich the spiritual wealth of Kathirgamam. It is said that a Shathona Yantra was installed in the sanctum sanctorum of the main temple by Kalyangiri a great Tapasi, so that posterity could reap the benefit of Skanda nitya — God Skanda's presence at Kathirgamam. The subtle presence of the Siddhars and Thapasies who lived long years ago are felt by a few even now.

Today from many points of Sri Lanka thousands visit Kathirgamam by motor vehicles. It was not so in the days of old. Pada yatra — treading on foot, through the woody glades infested with dangerous wild animals and snakes, was the only mode to reach the sacred spot. Their's was a true pilgrimage, an earnest quest, a voyage of self discovery. The pilgrimage was a turning point in their life. Unless the call came from within, they did not dare on such an arduous pilgrimage. It was at the bidding of lord Muruka, listening to His call, however faint it might have been, they set forth on the pada yatra. Even to this day there are a few who still follow this traditional form of pilgrimage to Kathirgamam.

As far as the Hindus are concerned, the history of Kathirgamam goes back to centuries and its legends to millennium. The three important aspects of a place of worship, Murthy, Sthalam Thirtham are there well set by nature. Murukan is the Kathirgama Murthy, the Sthalam is the sacred land of Kathirgamam where stands kathiramali, the holy thirtham is the river Manicka gangai. According to Dakshina kailaya Manmiyam, from puranic ages Kathiramalai was worshipped

by the Hindus. There was the beautiful city of Jothish Kama Kiri — mountain of light and love, in which the celestial Architect Visvakarama built a temple named 'Chintamani Alayam', Chintamani is a rare gem of intense luminosity which is said to fulfil all the desires of man. In Kathirgama puranam there is a verse which describes that the mountain of Kathiramali lit up by 'Sun Moon and Agni' in the form of Kathirjothi, fulfils the Kama — the desires of the worshippers. The traditional and popular belief of the Hindus is that Murukan manifests himself to his devotees taking suitable forms to fulfil their needs and leads them to salvation.

In the main Devalaya there are two apartments, the adiyantam, which is the innermost apartment which is accessed through seven veils or curtains. In this adiyantam is a casket believed to contain a Yantra — a mystic diagram embossed on a golden tablet studded with gems, which possess divine power and grace. During the festivals the casket is borne on a decorated elephant and taken in procession to the Valliamman temple and after pooja there it is brought back to the original place. The seven veils symbolise the seven obstruction which are to be overcome by the soul to reach the supreme reality. Valli the beloved consort of Murukan symbolises the Icha Sakti, the energy of desire of the human soul — Jiva atma, which yearns to reach the Paramatma, who is God.

Kathirgama Murthy is a god to all irrespective of caste or creed or one's status. He manifests himself where ever and whenever sought with love and devotion. He accepts all forms of worship both anpuvali pooja — love or folk form of worship as well as the agamic rituals.

Among the time tested and proven paths to earn His grace are these spontaneous indigenous forms of worship. Around the Devalaya pilgrims circumvallate with mouths gagged, silver headed pins piercing their lips or cheeks. With hooks pierced in their backs, the votaries hang from a beam. Such acts of mortification of the flesh and infliction of physical pain for atonement and reparation from sins and for the purpose of acquiring merit for spiritual salvation are common sights there; fire walking the expurgatory ritual of purifying by walking over red hot cinders; carrying the clay pots of burning camphor on their heads in fulfilment of simple vows. Kavadi dance and music are common modes of worship.

After taking a dip in the cool waters of Manicka ganga early in the morning, the pilgrims proceed to climb the Kathiramalai with 'Haro hara' on their lips and the thought of Murukan in their hearts and on their return they perform pradakshina round the shrine. Unexplainable psychological states or dimensions such as trance visions and possessions may also be observed there. Simple vows made in the privacy of their hearts and their fulfilment by pooja and allied practices attracts millions of worshippers there. Feeding the needy and the devotees here annadanam — the sharing of food and good fortune, benefits both the giver and receiver.

All acts of penance and worship involves the sacrifice and surrender of something smaller, in exchange for something greater by which the abundant grace of the Lord of Kathirgamam is received.

A true pilgrim walks alone even in company. "O pilgrim! Listen to the call however faint it may be, and if none comes along to join you, walk alone". In the inner pilgrimage of the soul, this has both an earthly and esoteric meaning.

With Best Wishes to

THE HINDU COUNCIL OF SRI LANKA

from

SHENTAN GARMENTS (PVT) LIMITED

VAVUNIYA

THE ŚAIVA CONCEPT OF ŚIVA-ŚAKTI

Dr. Roma Chaudhuri (Prabuddha Bharati)

All the schools of Vedānta hold that Brahman or Paramēśvara, the supreme God, is *ananta-śakti* or possessed of infinite powers. When there are more than one, there naturally arises a question as to the best amongst the many. Here also, the same question can be raised. What is the *Parā-śakti*, the supreme power, of Brahman?

According to the Śaiva Vedānta school of thought, *parā-śakti* is *parā-prakṛti*. This, of course, is not *acit* or the physical power of Brahman, responsible for the physical world, which is also called *prakṛti*. Hence, to distinguish the supreme power from the physical *prakṛti*, the term '*parā-prakṛti*' has been used here. This *parā-prakṛti* is above the universe of souls and matter and its *mahā-vibhūti* or great glory and grandeur; it is of the form of supreme knowledge and bliss; it is above all limits of space, time and the like; and it is natural to Brahman. In fact, this *parā-prakṛti* constitutes the very essence as well as attribute, *svarūpa* and *guṇa*, of the supreme Brahman or Para-Brahman. Hence, without this *parā-prakṛti*, the eight holy names and the six holy attributes of Brahman or Śiva are not at all possible. Thus Para-Brahman without His *parā-śakti* is absolutely powerless. In the colloquial language, Śiva without Śakti is only *śava* or a corpse. Such is the glorious conception of Śakti in Śaiva Vedānta.

This *parā-prakṛti* is *cidambara* (ether inside the heart lotus), and *cidambara* is *daharākāśa* (small ether). This forms the central concept of the Śaiva school, and cannot be discussed here in detail. But, briefly speaking, this is nothing but *cit-śakti* and this *cit-śakti* is both the material cause (*upādāna*) and the instrumental cause (*nimitta*) of the universe, according to Śrīkaṇṭha, the celebrated Śaiva Vedāntin. So this *cit-śakti* is neither *cit* alone, manifested in the *jīvas* or individual souls, nor *acit* alone, manifested in the *jagat* or physical world; but it is a combination of both, constituting, as pointed out above, the very nature of Brahman.

We get the consummation of this concept of Śakti in Śaivism in that supreme concept of Umā as *parā-śakti* of Para-Brahman, as *parā-prakṛti*, as *cit-śakti*, as *cidambara*, as *daharākāśa*.

Thus, this *parā-prakṛti* Umā or Māyā, as shown above, is the very essence of Para-Brahman and identical with Him. He is absolutely powerless without Her; She, too, is equally powerless without Him. Thus there is a relation of close reciprocity between the two, and creation is possible only through the co-operation of both, and not otherwise.

Parā-śakti Umā is, indeed, identical with Para-Brahman. Yet, it is repeatedly said that Para-Brahman is *śabalīta-rūpa* or *śabali-kṛta*, i.e. made variegated in colour by Umā. This is meant for showing that Brahman is not *nirviśeṣa* or devoid of all differences whatsoever, as held by the Advaita school. Brahman has neither *sajātīya-bheda*, difference from someone or something belonging to the same class, nor *vijātīya-bheda*, difference from someone or something belonging to another class. Yet, He has *svagata-bheda*, internal differences. His attributes and powers constitute His *svagata-bheda*. From this standpoint, Umā, being Brahman's power, constitutes His *svagata-bheda*. This is why it has been said in the Śaivāgama that Śiva is black and tawny because of Umā, His supreme power (*parā-prakṛti*). In this way, His *para-śakti* Umā lends variety, colour, beauty, glory, and grandeur to Śiva's form, and is the very core of His being, the very essence of His nature, the very basis of His existence.

Such is the wonderful conception of Śiva-Śakti in the Śaiva philosophy. Śakti is identical with Śiva, yet different from Him; Śakti is Śiva's part, yet She is necessary to complete and fructify Him; Śakti is dependent on Śiva as His power and attribute, yet Śiva is wholly dependent on Her for being what He is and doing what He does. Such a superb paradox is, indeed, unique in the history of religion and philosophy. But is it really an inexplicable mystery, a matter of pure mysticism, beyond the range of all reasoning and comprehension? What, then is the real implication of this concept of Śiva-Śakti?

It should be understood that really there is no paradox, no mystery, no mysticism in any concept of Indian philosophy. It is, of course, asserted by all Indian philosophers, with very appropriate modesty, that 'the ideas that are beyond ordinary thought should not be made subjects of argumentation'.

Still, while admitting that profound philosophical ideas cannot be established by ordinary means of proof or sources of knowledge, they never say that these are to be accepted merely on trust, as matters of blind faith and unquestioning acceptance. For there are such things as higher means of proof, higher sources of knowledge, high perception, and higher inference which lead one to a full comprehension here. And Indian sages have given clear evidences of such higher categories of knowledge in their inspired utterances and writings.

So the paradox of this fundamental concept of Śiva-Śakti has been beautifully explained by them. This, in fact, is nothing but the celebrated Indian doctrine of Māyā and *līlā*.

The unquenchable thirst of Indian philosophers for unity and universality had led them inevitably to the basic concept of the One; one supreme Self, Paramātmā; one supreme God, Paramēśvara; one supreme Absolute, Para-Brahman. This supreme Self, supreme God, supreme Absolute is eternal and unchanging, full and perfect, eternally and fully consummated, eternally and fully satisfied, eternally and fully pure. So He has no need for anything — knowledge, happiness, perfection, purity, or fullness. Hence He has also no need for any activity on His part. Thus we have the conception of a static Deity or Reality, who, from all eternity, simply 'Is' — one and alone, without a second, without any companion, without any communion with anyone, without any transformation of any kind. From the strictly philosophical standpoint, such a grand conception has, indeed, a majestic beauty of its own, which has never failed to capture the imagination of great minds. Hence, in the history of philosophy, we meet with many an attempt to reach such a Being, one and universal, and rest there.

But the lure of the perceptible world, with all its beauty and ugliness, pleasures and pains, virtues and vices, is, indeed, very great. After all, the philosopher himself springs from the soil of the earth, and the earth cannot be ignored. It has to be faced, it has to be tackled, and it has to be explained. Hence even strict monotheists like Śaṅkara have to bring in Māyā to explain the phenomenal, and ultimately false, world. But to the monotheists, this idea of an eternally static, eternally alone, eternally satisfied Absolute has no charm at all. The idea of a personal God is a rich, warm, and sweet one, where all the elements of a humanly imaginable perfect personality are taken to reach their highest perfection in one grand, full, perfect Whole. Whether this procedure is epistemologically correct or not, metaphysically real or not, ethically useful or not, is not the point at issue here. The point is that the inner impulse, the eternal urge, of man for communion with God is not satisfied unless and until the Being towards whom it is inevitably directed is realized as a personal Being, whom we can revere and love, and who also can love us and feel for us.

Unless we can believe this firmly, there cannot be any religion for us. Thus religion essentially means a personal conception of God. Evidently, such a personal conception of God cannot be that of a cold, neutral Deity, devoid of all feelings. Hence we conceive of God as essentially a loving God. But love is a relative term; it essentially means a relation between one who loves and one who is loved. However, God being omnipresent, there cannot be anyone outside Him to love; so He loves Himself, loves the *jīvas* within Himself. Here the *jīvas* are only His parts. If His love is exhausted in the *jīvas* alone, then His love will remain only partial. Undoubtedly, according to those monotheistic schools that believe in a God of love, God's fullest love is given unstintingly to His devotee, who is His other self. Even here, His fullest love is given, after all, to a minute (*aṇu*) *jīva*, and this conception fails to satisfy the eternal cravings of the *jīva* itself for the fullest manifestation of God's love. That manifestation can only be in His own Self, and for that, a duality, so to speak, between God and His own Self has to be conceived of. Here God loves His own Self; He finds the fullest consummation of His fullest love in His own fullest Self. It is this Self that is Umā, Śiva's *parā-śakti*. Umā is the very Self (*svarūpa*) of God, so identical with Him; yet for making the concept of love plausible, She is taken to be different from Him. In this way, Umā makes Śiva's love possible, as also His other attributes and functions. She is also taken to be the attribute (*guna*) and power (*śakti*) of the Lord. For nature (*svarūpa*), attribute (*guṇu*), and power (*śakti*) are not separate; nature is manifested in attributes and powers; attributes and powers make up the nature. No doubt, attributes and powers are parts of nature, and all are *svagata-bhedas* of the whole. So Umā has been purposely called attribute and a power of Śiva, to show Her identity-in-difference also from Him. This attribute, or this power, is not a partial one, as in other cases; but is a supreme attribute (*para-guṇa*), a supreme power (*parā-śakti*), identical with Him.

In this way, Umā is the *svarūpa* of Śiva, so identical with Him; She is *para-guṇa* and *parā-śakti* of Śiva, so identical and yet different from Him. She is one with Him, yet completes Him. She depends on Him, yet makes Him possible. Because of all these apparently paradoxical relationships between the two, Umā is called Māyā, a mystic and a magic something; not only that, a wonderful and an enchanting something. The conception of one, full, static God is quite clear to the discerning minds; but the conception of One apparently becoming dual, yet remaining One in essence, is not so clear. That is why this is a conception of Māyā. This conception has never failed to capture the imagination and enthral the heart of the monotheistic thinkers of the *mādhurya-bhakti* school. For what sweeter vision can there be than that of Śiva playing lovingly with Himself, making Himself dependent on Himself, bifurcating Himself, and, again, drawing that part to Himself in one grand circle? Like a *māyāvin*, magician, the Lord plays with His own Māyā, thus manifesting His loving, playful, and joyous nature to the fullest.

Thus, this concept of Māyā leads inevitably to that of *līlā*. The God of religion is a loving, playful, and joyous God, playing with Himself, with His *jīvas*, His parts; and also with His entire Self or Śakti. The relation between Śiva and Śakti, thus, is nothing but the *līlā*, the supreme sport,

on the part of God. Not out of any necessity, but because He has no needs, no ends to attain, the Lord engages Himself in this ethereal sport with Himself in love and joy, in bliss and beauty, in fullness and perfection. Through this divine process of dividing and uniting, giving away and taking back, enjoying and being enjoyed, the ever complete God completes Himself anew, so to speak, and manifests His complete nature or bliss in the form of the universe. That is why the creation of the world has been described as a mere *līlā* or sport on His part.

Thus the concept of Śiva-Śakti is nothing paradoxical or self-contradictory. Metaphysically, as pointed out above, an abstract Absolute cannot create, cannot manifest, Itself; only a concrete God can do so, and Śakti supplies this concreteness to creator God. Theologically also, such an abstract Absolute is totally unsatisfactory, and Śakti supplies life, beauty, and bliss to the God of love and prayer. In this way, the concept of Śakti is logically necessary to the monotheistic schools. This Śakti is Māyā, the most hidden, the most mysterious, and the most wonderful aspect of God. Śakti, who is Umā to the Śaivas, or Rādhā to the Vaiṣṇavas, is the most beautiful, the most blissful, and the most enchanting aspect of God. Thus God is one and indivisible, no doubt; yet He is rich in contents, and has accordingly, numerous aspects. The combination of all these aspects is *parā-śakti*.

As a matter of fact, a concrete, full, rich, warm, and dynamic Personality is best expressed in dual relationship. So even the great *Bṛhadāraṇyaka Upaniṣad*, which propounds a most sublime form of monism, asserts unequivocally: 'He did not feel pleasure; hence none can feel pleasure alone; He desired for a second' (1.4.3).

This desire for a second is not a sign of any want, defect, or imperfection on the part of God; it is but essential to His fundamental, sweet, loving, and playful nature, finding expression in loving sport with Himself as both the One and the other, as both the lover and the beloved, as both the player and the object of play, as both the enjoyer and the object to be enjoyed. From the standpoint of God, this is the logical justification, the philosophical necessity, for *parā-śakti*. For God cannot evidently be taken to be *līlā-maya*, *ānanda-maya*, *prema-maya*, full of sport, bliss, and love, unless He thus sports with, enjoys, and loves Himself in the form of 'another'.

From the standpoint of man, as already stated, the concept of Śakti is necessary both from the logical and philosophical points of view. Thus, from all points of view, this supreme and sublime concept of Śiva-Śakti is an eminently reasonable one.

WE INVITE

From our readers news items, views and articles. The Editor will choose the ones necessary for publication.

Editor

5, Moor Road, Colombo 6.

MAY 'HINDU VOICE' be heard

throughout THE HINDU WORLD

KINGSWAY INTERNATIONAL GARMENTS (PVT) LIMITED

MORATUWA

Remembering the Great Saint Tyagaraja on His Birth Anniversary

Srikanthi Kanagasabai

Saint Tyagaraja who shed lustre on S. India and was a born genius composer and singer, was born in Tiruvarur Tanjore district on the 4 May 1767 (25th Chitrai Sarvajitha year). His paternal grandfather was Giriraja Kavi author of vedantic themes. His maternal grandfather was Vina Kalahasti Iyyar Samasthana Vidwan in the court of Tanjore. Giriraja Kavi had five sons of whom Ramabrahma was the youngest. Tyagarajas father Ramabrahma became a renowned scholar. The Maharaja of Tanjore saw in him a great scholar and requested him to read and expound the Ramayana in his court. Ramabrahman had three sons. Ramanathan, Panchapekesan also known as Galpesan and Tyagaraja. Ramanathan died young but Galpesan lived to see Tyagaraja's glory.

Tyagaraja was brought up with great care and affection. His mother Sitamma exercised great influence in moulding his character. She possessed a large repertoire of the songs of Purandaradas, and he learned a number of these from her. He was an exponent in Sangita Sahitya and Bhakti. He rendered service to the Telegu language and composed several hundreds of songs and these are sung even by those who don't understand the contents of the songs. His songs with its most perfect melody are sung in a aesthetic delight not only by the Telegus but also by the Tamilians. He by his soul stiring compositions has not only inspired his contemporaries but also composers who came after him. Prof. Sambamoorthy has said "Tyagaraja spoke the language of absolute music. He emphasised in no uncertain terms that it was possible for a person to attain moksha through the path of pure music (Embodiment of music). Contemplation of God through pure music held one to that divine consciousness longed for by sages. He has embodied in his compositions all the truths enshrined in the Upanishads. He has left behind him gems, belonging to the spheres of art music, sacred music and operatic music. He was a scholar in Sanskrit and Telegu and he was proficient in jaytisha, ganita and mantra sastras. This accounts for the sterling worth of his compositions. His scholarly Kritis, his Divyanama Kirtanas and utsava sampradaya kirtanas, Saga raga Ratnamalika and his opera will be remembered with pride and zeal. The three operas Prahalada Bakti Vigayam, Nowka charithram, and "Sita Rama Vyayam" were printed in 1873. In Tyagaraja Kritis we find the happy blending of cultural and spiritual elements, and we find a happy culmination of high standards of music, splendid sahitya and bhakti. Tyagaraja compositions are a treasury of wisdom-utterances of the illuminated. He had a ghandarava sariram (celestial voice) and the fact that he expounded Devagandari raga for six days in Madras is proof of his creative talents. Earlier in his life he studied all available works on music. Divyanama Kirtanas "Namo Namo Ragava and Tavado Soham" are two of his earliest compositions. His knowledge of musicology enabled him to create many ragas. Most of his compositions were products of his inspiration. It is interesting to note how his disciples recorded in notation the music that flowed from him, especially on Ekadasi days and sacred days. His disciples wrote on planks 18 inches long, 9 inches wide and half inch thick. It was coated with the leaves of the plant 'Bryonice Grandis'. One wrote the pallavi the other wrote the annupallavi and another wrote the charanam and the 4th wrote the Sahithyam. When another song came, another set of disciples did the same. The next day they learnt the pieces and submitted them to their master.

"We owe knowledge of rare ragas to Tyagaraja" says Prof. Sambamoorthy. Ragas like Chenchukam boji, Devamritavarshini, Gambira Vani, Gardhavani, Garudadhvani, Mayuravani etc are a few of the many ragas not mentioned in the earlier works. It is possible he created these ragas himself or got the clue from the work 'Svaranava' whenever he visited a shrine on pilgrimage he composed songs on the diety-Tiruvottur Pancharatnam, Kovur Pancharatnam, Nagapura Pancharatnam. The Pancharatna kirtanas in the Gana raga Nata Gaula, Arabhi Sriraga and Varare Tyagaraya's most scholarly contributions to S. Indian music. Sataganatnamalika is a set of hundred songs composed in hundred different ragas and offered by the composer as a garland to Hari.

There were many incidents associated with his life. Its a pity his brother Galpesan could not see eye to eye with him. When Tyagaraja spurned the offers of office at the court of the Maharaja of Tanjore saying "How can I who sing the praise of Sri Rama sing the praise of a human being," Galpesan said "Is your Rama going to feed you or give you clothes?" So saying he threw the idol Tyagaraja was worshiping into the river Kauvery. Tyagaraja was immersed in deep sorrow. Sri Rama appeared to him in his dream and said "Go forth to the river Kauvery and you will behold me there." He beheld an idol made of gold in the Kauvery instead of his clay idol.

When he started on his career, interesting events took place. When he was 18 years old Haridas (Ramakrishna Yatindra) came to him and asked him to recite Rama Nama ninety crores of times. He recited on an average of one hundred and twenty five thousand per day and the sacred task took him twentyone years — one morning Narada in the guise of a Sanyasi came to Tyagaraja's house, listened to his music and left some manuscripts behind. He said that he will return for Biksha (meal) after his bath but there was no trace of the sage. Tyagaraja waited for him and fasted; in the night the sanyasi appeared to him in a dream and revealed that he was Narada and that he came to present some musical compositions from which he could draw fresh light and inspiration. Svaranava was one of the compositions — Tradition

speaks of another incident. The Raja proposed a strange test to musicians of Puthukotai. He placed a lamp amidst them and challenged them to light the lamp without using a match. Encouraged by his Guru, who was also present Tyagaraja sang Raja Jyoti swarupini. To the wonder of the audience the wick lit up and shone with brilliance — God has his own way of proclaiming his devotees.

Tyagaraja visited Srirangam and was staying in the house near the corner of South Chitra and West Chitra Street. Seeing the procesion of the Deity on a golden horse at a distance Tyagaraja burst into the song Raju vedate jutamu rare. The Deity came majestically borne by the sixteen trained bearers and passed the corner. Tyagaraja wanted to have darsan but the surging crowds made it difficult for him. Disappointed he stood. The bearers became benumbed and they were unable to move. Devadasis and Rajadasis were asked to dance by way of propitiation to the Deity, to word off evil eye. Even then there was no sign of the bearers moving. One of the priests suggested that Tyagaraja come near for Dharshan and if he gets dharshan the procesion may move. Tyagaraja came near and sang 'Vinarada na manavi'. When the song was completed and the Deeparadana performed the procesion began to move. On another occasion one early morning when Tyagaraja happened to pass Puttur, he found a number of people gathered round a dead body. On enquiry he discovered that this pilgrim, wife and son had come to Puttur and none of the people had opened the doors to them. He decided to take refuge in the village temple that night. The temple gates were bolted. When he scaled the wall and got on the other side he fell into the adjoining well and died. The wife became restless as there was no trace of him. Through fear of attack she did not raise an alarm as it was midnight. Due to exhaustion she fell asleep. The temple gates were opened early morning and the priests were horrified to find a dead body in the well. The great composer was very much moved at the sad plight of the bereaved lady. He found a Tulasi-mani-haram, a chain worn only by pious people round the dead man's neck. Tyagaraja sang Najavadhara and sprinked thulasi thirtham. Immediately the dead man came back to life. This was the only incident where Tyagaraja put to test his spiritual powers.

On an Ekadasi night towards the close of the bhajan session Tyagaraja addressed the congregation thus: "On the coming Pusya Bahula Panchami an event will take place, I want all of you to come here." He also requested Brahmananand Swami to initiate him into sanyasa asrama. The holy sage said you are already a jivanmutta and there's no need to initiate you." However he was initiated and given the name of Nada brahmananda. Even when his name and fame had spread far and wide Tyagaraja lived a devout life. He maintained his family and a large number of disciples through unchavritti. The career of unchavritti is one of austerity, rigour, hardship and discipline. Unchavritti is one of the holiest of vrittas (career). It is performed by persons with a spiritual bent of mind. It blesseth him that gives and him that takes.

Sometime after his initiation to sanyasam Tyagaraja said to his disciples who had assembled "Tomorrow at 11 a.m. Sri Rama will take me back." There was a dismal gloom cast over Tiruvaiyar. On the morning of his Siddhi he sang the two songs Paramatmudu in Vagisvara Raga and Paritapamu in Manohari Raga. According to his wish his remains were interred adjoining his Guru, Sonti Venketarama who had first discovered that Tyagaraja was a child prodigy. It was he who had blessed him and ushered him to the music world.

Two great festivals take place in Tiruvaiyar, Tyagaraja Utsavam in January and Saptashana Utsavam in April/May and thus the light of Sidhanti Tyagaraja is kept alight through the years.

Translation of Tyagaraja composition Mokshamugalada

Where is salvation in the world?
Except to the living released
Where is salvation to those who cannot
Sing in devotion to thee?
The universal harmony
Made itself manifest in many tones
By the union of life with fire
Oh these men know not the heart
Delighted in the music of the Vina

Sloka

Ātma Madhya gātā Prana
Prānā madhya gātā dhvani
Dhvani madhya gata nāda
Nāda madhya Sadasiva
In the centre of the body is the Prana
In the centre of the Dhvani;(sound)
In the centre of the Dhvani is the Nādā

(musical sound)

And in the centre of the Nāda is Sadasiva
— The Supreme Torch.